

UDKAST

6. juli 2009

Forslag

til

lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og lov om ophavsret¹
(Gennemførelse af direktivet om audiovisuelle medietjenester m.v.)

§ 1

I lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 429 af 27. maj 2009, som ændret ved lov nr. 426 af 30. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 2 affattes således:

”§ 2. Ved udøvelse af programvirksomhed forstås:

1. udsendelse af lyd- og billedprogrammer til almenheden ved hjælp af radioanlæg,
2. fordeling ved hjælp af fællesantenneanlæg af lyd- og billedprogrammer, som ikke tillige udsendes som nævnt i nr. 1,
3. udsendelse af billedprogrammer til almenheden ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet og
4. udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via kommunikationsnet som angivet i nr. 3.

Stk. 2. Ved fællesantenneanlæg forstås i denne lov fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, som anvendes til privat beboelse.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, EU-Tidende 2007 L 332, s. 27.

Stk. 3. Ved en on-demand audiovisuel medietjeneste forstås i denne lov en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på modtagelse af programmer på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen.

Stk. 4. Ved en medietjenesteudbyder forstås i denne lov den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i en audiovisuel medietjeneste og bestemmer, hvordan det tilrettelægges. En audiovisuel medietjeneste er enten en fjernsynsudsending omfattende af stk. 1, nr. 1-3, eller en on-demand audiovisuel medietjeneste omfattende af stk. 1, nr. 4. ”

2. I § 6, stk. 1, 2. pkt. ændres ”§ 38 a, stk. 1.” til: ”§ 38 a, stk. 2, 1. pkt.”.

3. Efter § 11, stk. 3, indsættes som et nyt stykke:

”Stk. 4. Tilladelse til programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal kan dog efter kulturministerens nærmere bestemmelse meddeles af Radio- og tv-nævnet uden forudgående udbud efter reglerne i kapitel 8. Kulturministeren kan bestemme, at sådan tilladelse i særlige tilfælde kan forlænges.”

Stk. 4-8 bliver herefter til stk. 5-8.

4. § 38 b affattes således:

”§ 38 b. Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og tilrådighedsstillelse af programvirksomheden.

Stk. 2. Kulturministeren kan fastsætte regler om, at TV 2/DANMARK A/S skal tilgængeliggøre oplysninger, der identificerer TV 2/DANMARK A/S over for seerne og brugerne.”

5. § 39, stk. 3, 1. pkt., affattes således:

”Radio- og tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der er omfattet af Radio- og tv-nævnets virksomhed, er forpligtet til at meddele nævnet de oplysninger, udlevere de dokumenter m.v. og afgive de skriftlige udtalelser, som forlanges af nævnet.”

6. I § 40 indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

"Stk. 6. Radio- og tv-nævnet samarbejder med tilsynsorganer i andre EU-lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, samt øvrige europæiske lande. Nærmere regler herom fastsættes af kulturministeren."

7. § 42, nr. 2, affattes således:

"At registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder og kortbølgesendemuligheder samt øvrige elektroniske kommunikationsnet og at føre tilsyn med programvirksomheden, jf. § 47."

8. Efter § 42 indsættes:

"§ 42 a. Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med programvirksomhed omfattet af § 2, nr. 4, jf. § 47.

Stk. 2. Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om indstilling af denne programvirksomhed, jf. § 50, stk. 3."

9. § 44, nr. 2, 1. pkt., affattes således:

"Nævnet træffer afgørelse om reklamers indhold, jf. §§ 76 og 77."

10. I § 44 indsættes efter nr. 5:

"6) Nævnet træffer afgørelse om spørgsmål om produktplacering i programmer, jf. § 85 a."

11. Overskriften til kapitel 8 affattes således:

"Programvirksomhed på grundlag af tilladelse og registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed"

12. I § 45, stk. 1, 1. pkt. indsættes efter "radio- og tv-foretagende": "og øvrige medietjenesteudbydere".

13. § 46 affattes således:

"Kulturministeren fastsætter regler for, hvornår tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der udøver programvirksomhed efter dette kapitel, hører under dansk myndighed."

14. § 47 affattes således:

"Foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder samt øvrige elektroniske kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet. Medietjenesteudbydere, der udbyder on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, kan udøve programvirksomhed uden registrering.

Stk. 2. Kulturministeren kan dog uanset § 47, stk. 1, 1. pkt, fastsætte nærmere regler om, at udøvelse af programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder, hvor tilladelse til distribution er meddelt i henhold til § 3, stk. 4, forudsætter tilladelse udstedt af Radio- og tv-nævnet i medfør af § 45, stk. 1 og 2.

Stk. 3. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om registrering i henhold til stk. 1, 1. pkt.

Stk. 4. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om de foretagender, der er omfattet af stk. 1 og 2, herunder regler om, at foretagenderne skal tilgængeliggøre oplysninger, der identificerer foretagendet over for seerne og brugerne."

15. § 48 affattes således:

"§ 48. Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og tilrådighedsstillelse af programvirksomheden."

16. § 49, stk. 2, affattes således:

"Stk. 2. Foretagender, der udøver programvirksomhed på grundlag af tilladelse til eller registrering af programvirksomhed efter dette kapitel, skal identificere sig ved afslutningen af hvert program."

17. I § 50, stk. 2, ændres ”§ 47,” til: ”§ 47, stk. 1, 1. pkt.,”.

18. I § 50 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

”Stk. 3. Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af programvirksomhed efter § 47, stk. 1, 2. pkt., hvis medietjenesteudbyderen overtræder loven eller bestemmelser fastsat efter loven, såfremt en overtrædelse er grov eller overtrædelser er ofte gentagne.”

19. Overskriften til kapitel 11 affattes således:

”Reklamer og sponsorering m.v. af programmer samt indgåelse af partnerskaber”

20. § 75, stk. 1, affattes således:

”Reklamer i radio og fjernsyn må højst udgøre 15 pct. af den enkelte tilladelseshavers daglige sendetid og højst 12 minutter pr. time.”

21. § 77 affattes således:

”§ 77. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvorledes reklamer kan indgå i programvirksomheden, herunder regler om identifikation, placering, indhold og omfang af reklamer i radio, fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester.”

22. § 79 affattes således:

”§ 79. Ved sponsorering af programmer forstås enhver form for ydelse af direkte eller indirekte tilskud til finansieringen af programmer i radio, fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester, herunder tekst-tv-sider, fra en fysisk eller juridisk person, der ikke selv udøver virksomhed ved udsendelse, udbud eller produktion af programmer i radio, fjernsyn eller on-demand audiovisuelle medietjenester, film, fonogrammer m.v., med henblik på at fremme den pågældendes navn, mærke (logo), image, aktiviteter eller produkter.”

23. § 80, stk. 1, affattes således:

"Sponsorerede programmer skal klart kunne identificeres ved, at sponsorens navn, logo og/eller andet symbol, f.eks. en angivelse af vedkommendes produkt(er) eller tjenesteydelse(r) eller et kendemærke for dem, er angivet ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder. Sådanne angivelser må derimod ikke forekomme i programmet. I tekst-tv angives sponsorens navn, logo og/eller andet symbol, f.eks. angivelse af vedkommendes produkt(er) eller tjenesteydelse(r) eller et kendemærke for dem, på de enkelte tekst-tv-sider, som er sponsoreret."

24. § 81 affattes således:

"§ 81. Indholdet og programsætningen af et sponsoreret program må ikke påvirkes af sponsor på en sådan måde, at det indvirker på radioforetagendets eller medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle selvstændighed.

Stk. 2. Ligeledes må programindhold og programsætning ikke påvirkes af selskaber m.v. med hvilke radio- eller fjernsynsforetagender har indgået kommercielle aftaler i tilknytning til programvirksomheden på en sådan måde, at det indvirker på radio- eller fjernsynsforetagenders ansvar og redaktionelle selvstændighed."

25. § 84, stk. 1, affattes således:

"I fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester må nyheds- og aktualitetsprogrammer ikke sponsoreres."

26. Efter § 85 indsættes:

"Produktplacering i programmer

"§ 85 a. Produktplacering i programmer i fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester er forbudt.

Stk. 2. Ved produktplacering forstås i denne lov visning eller omtale af en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et programs handling mod betaling eller anden modydelse.

Stk. 3. Uanset forbuddet mod produktplacering i stk. 1 kan der ske produktsporsoring af programmer i fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester. Ved produktsporsoring forstås i denne lov medtagelse af eller henvisning til en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke i et program, hvor:

1. levering af varen, tjenesteydelsen eller varemærket ikke har nogen betydelig værdi, og
2. ingen relevant medietjenesteudbyder eller tilknyttet person har modtaget betaling eller anden modydelse i relation til medtagelsen af eller henvisningen til varen, tjenesteydelsen eller varemærket i programmet.

Stk. 4. Ved "betydelig værdi" forstås en residualværdi, som ikke er af underordnet karakter. Ved en residualværdi forstås en pengemæssig eller anden økonomisk værdi for den relevante medietjenesteudbyder udover værdien af den udgift, der er sparet ved at medtage eller henvise til varen, tjenesteydelsen eller varemærket i et program.

Stk. 5. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om produktplacering og produktsporsoring."

27. § 90, stk. 3, ophæves.

28. § 93, stk. 1, nr. 7, affattes således:

"7) tilsidesætter en afgørelse om indstilling af programvirksomheden efter § 42, nr. 5, § 42 a, stk. 2, § 50, stk. 2 eller stk. 3."

29. I § 93, stk. 2, indsættes efter "§ 85,": "§ 85 a,".

§ 2

I lov om ophavsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 587 af 20. juni 2008, foretages følgende ændringer:

1. Overskriften før § 25 affattes således:

"Reportage af dagsbegivenheder og korte nyhedsindslag".

2. Efter § 25 indsættes:

”§ 25 a. Et fjernsynsforetagende i en medlemsstat inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde har i sine generelle nyhedsprogrammer ret til at anvende korte nyhedsindslag fra begivenheder af stor interesse for offentligheden, som et andet fjernsynsforetagende har eneret til at transmittere. Fjernsynsforetagendet må også anvende de korte nyhedsindslag, hvis det generelle nyhedsprogram senere bliver stillet til rådighed på en sådan måde, at almenheden får adgang til det på et individuelt valgt sted og tidspunkt.

Stk. 2. Når fremførelse eller visning af et værk indgår i en begivenhed af stor interesse for offentligheden, må værket gengives ved anvendelsen af korte nyhedsindslag i generelle nyhedsprogrammer.

Stk. 3. Kulturministeren fastsætter nærmere regler om korte nyhedsindslag i generelle nyhedsprogrammer fra begivenheder af stor interesse for offentligheden.”

3. I § 65, stk. 4, indsættes efter ”25,”: ”25 a, stk. 2,”.

4. I § 66, stk. 2, indsættes efter ”25,”: ”25 a, stk. 2,”.

5. I § 67, stk. 2, indsættes efter ”25,”: ”25 a, stk. 2,”.

6. I § 70, stk. 3, indsættes efter ”25,”: ”25 a, stk. 2,”.

7. I § 71, stk. 5, indsættes efter ”25,”: ”25 a, stk. 2,”.

§ 3

Loven træder i kraft den 18. december 2009.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Direktivet om audiovisuelle medietjenester og dets gennemførelse i dansk ret
 - 2.1. Formål og anvendelsesområde
 - 2.2. Oprindelseslandsprincippet
 - 2.2.1. Jurisdiktion
 - 2.2.2. Modtagefrihed
 - 2.2.2.1. Fjernsynsudsendelser
 - 2.2.2.2. Audiovisuelle on-demand-tjenester
 - 2.3. Hovedpunkter i direktivet
 - 2.3.1. Udvidet anvendelsesområde
 - 2.3.2. Byggeklodsregulering
 - 2.3.3. Øvrige ændringer i direktivet
 - 2.4. Valg af gennemførelseslovgivning
3. DRs rådighed over den fjerde FM-radiokanal
4. Hovedpunkter i lovforslaget
 - 4.1. Indførelse af teknologineutral definition
 - 4.1.1. Gældende ret
 - 4.1.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.2. Regulering af audiovisuelle on-demand-tjenester
 - 4.2.1. Gældende ret
 - 4.2.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.3. Produktplacering
 - 4.3.1. Gældende ret
 - 4.3.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.4. Oplysninger m.v. om medietjenesteudbydere.
 - 4.4.1. Gældende ret
 - 4.4.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.5. Retten til at få korte nyhedsindslag
 - 4.5.1. Gældende ret
 - 4.5.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.6. Samarbejdsprocedure
 - 4.6.1. Gældende ret
 - 4.6.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
5. De økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
7. De administrative konsekvenser for borgere
8. De miljømæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Hovedformålet med lovforslaget er at gennemføre direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed (herefter: direktivet om audiovisuelle medietjenester). Direktivet skal være gennemført senest den 19. december 2009.

Herudover er der medtaget forslag om ændring af bestemmelserne i radio- og fjernsynsloven om den fjerde FM-radiokanal samt nogle mindre redaktionelle ændringer. Disse forslag har ikke tilknytning til direktivet.

2. Direktivet om audiovisuelle medietjenester og dets gennemførelse i dansk ret

2.1 Formål og anvendelsesområde

Direktivet om audiovisuelle medietjenester reviderer og opdaterer direktivet om "Fjernsyn uden grænser" (Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed), som siden 1989 har reguleret tv-spredningsvirksomhed og i særdeleshed grænseoverskridende tv-spredningsvirksomhed. Direktivet blev revideret i 1997 (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed).

Direktivet om "Fjernsyn uden grænser" har pålagt EU-medlemsstaterne at indføre krav om visse minimumstandarder for lineært tv (dvs. en fortløbende strøm af programmer, hvor tv-foretagendet suverænt bestemmer, hvad der skal sendes og tidspunktet for udsendelsen), som hører under medlemsstatens myndighed. Direktivet har også pålagt

medlemsstaterne at sikre modtagefrihed af tv-udsendelser fra andre medlemsstater. Direktivet har således skabt et "indre marked" med fri bevægelighed for tv-udsendelser i EU. Medlemslandene er forpligtet til at sikre modtagefrihed af tv-udsendelser fra EU og samtidig garanterer EU-reguleringen minimumstandarder for indhold i disse udsendelser. Reglerne i direktivet om "Fjernsyn uden grænser" er i dansk ret implementeret i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (radio- og fjernsynsloven) med tilhørende bekendtgørelser.

Hovedformålet med direktivet om audiovisuelle medietjenester er at sikre, at udbydere af on-demand audiovisuelle tjenester kan udnytte fordelene ved det indre marked på linje med traditionelle tv-virksomheder. Direktivet udvider anvendelsesområdet for det hidtidige direktiv om "Fjernsyn uden grænser" til udover lineært tv også at regulere audiovisuelle on-demand-tjenester, dvs. tv-lignende on-demand-tjenester, hvis hovedindhold er programmer, og som konkurrerer om samme modtagergruppe, som fjernsynsvirksomhed, og hvor den enkelte bruger selv vælger tidspunktet for udsendelsen. Direktivet klargør også, at fjernsynsudsendelser, som udelukkende distribueres via internettet, mobiltelefoner eller via anden teknologisk platform, som hidtil i begrænset omfang har været anvendt hertil, også vil være underlagt det samme regelgrundlag i direktivet som fjernsynsudsendelser via de konventionelle platforme såsom satellit, jordbaseret eller kabel.

Med direktivet indføres et sæt fælles grundregler for alle audiovisuelle medietjenester, såvel fjernsynsudsendelser (dvs. lineære audiovisuelle medietjenester) som audiovisuelle on-demand tjenester (dvs. ikke-lineære audiovisuelle medietjenester). Grundprincipperne i direktivet om "Fjernsyn uden grænser" – oprindelseslandsprincippet og fælles minimumstandarder – videreføres i direktivet om audiovisuelle medietjenester, der i lighed med direktivet om "Fjernsyn uden grænser" er et minimumdirektiv.

2.2 Oprindelseslandsprincippet

Direktivet om "Fjernsyn uden grænser" er funderet på oprindelseslandsprincippet. Oprindelseslandsprincippet er en lovvalgsregel vedrørende grænseoverskridende tv-udsendelser, hvorefter det er lovgivningen i det land, hvor tv-foretagendet er etableret, der finder anvendelse på udsendelsen, dog kun for så vidt angår de områder, der er reguleret af direktivet.

Oprindelseslandsprincippet udgør fortsat kernen i det reviderede direktiv – og udvides således også til at gælde for de audiovisuelle on-demand-tjenester omfattet af direktivet.

Princippet bygger på grundsætninger om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse. Hjemlandskontrol indebærer, at medietjenesteydere etableret i Danmark skal overholde de regler, der er fastsat i det danske retssystem, uanset om den audiovisuelle medietjeneste er rettet mod andre medlemsstater. Omvendt indebærer gensidig anerkendelse, at danske myndigheder som hovedregel ikke kan gribe ind over for en audiovisuel medietjeneste rettet mod det danske marked, når medietjenesteyderen er etableret i en anden medlemsstat. Oprindelseslandsprincippet omfatter kun de områder, der er reguleret af direktivet.

2.2.1. Jurisdiktion

Direktivets art. 2 regulerer spørgsmålet om den ansvarlige medlemsstat – dvs. under hvilket lands lovgivning udbydere af medietjenester hører. I forhold til den tilsvarende hidtidige artikel i direktivet om "Fjernsyn uden grænser" omhandler reglerne om den ansvarlige medlemsstat nu ikke alene udbydere af fjernsynsudsendelser, men også af audiovisuelle on-demand-tjenester, og der er ændret i rækkefølgen af de tekniske kriterier, som skal tages i betragtning, når det skal fastlægges hvilke medietjenesteudbydere, der hører under en medlemsstats jurisdiktion.

Den ansvarlige medlemsstat bestemmes først og fremmest gennem en anvendelse af de etableringskriterier, der er angivet i direktivets artikel 2.3, og dernæst af de tekniske kriterier, der er angivet i artikel 2.4. Hvis den ansvarlige medlemsstat ikke kan bestemmes ud fra disse kriterier er den kompetente medlemsstat den stat, hvori medietjenesteudbyderen er etableret i henhold til artikel 43-48 i traktaten.

Etableringskriterierne er i direktivet om audiovisuelle medietjenester uforandrede i forhold til direktivet om "Fjernsyn uden grænser". Først og fremmest anses en medietjenesteudbyder for at være etableret i den medlemsstat, hvor udbyderen har sit hovedkontor og de redaktionelle beslutninger træffes. Hvis hovedkontoret og de redaktionelle beslutninger er/træffes i forskellige medlemsstater, skal udbyderen anses for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder. Hvis dette ikke afgør spørgsmålet er det hovedkontorets beliggenhed, som er bestemmende. Endelig antages, at hvis en betydelig del af de beskæftigede medarbejdere ikke arbejder i nogen af de

pågældende medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor den først påbegyndte sin virksomhed, forudsat at udbyderen har en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.

Såfremt etableringslandet ikke giver svar på spørgsmålet om hvilken medlemsstat, der har jurisdiktion, skal de tekniske kriterier anvendes. Direktivet om audiovisuelle medietjenester indebærer, at disse kriterier i forhold til direktivet om "Fjernsyn uden grænser" er blevet ændret til fremover alene at tage sigte på satellitsendinger. Det er først og fremmest den medlemsstat, hvor satellit-uplinket er beliggende, der har jurisdiktion, og dernæst det land hvis satellitkapacitet medietjenesteudbyderen benytter sig af. Rækkefølgen af kriterierne satellit-uplink og satellitkapacitet er nu den omvendte. Endvidere er kriteriet om frekvensanvendelse udgået.

2.2.2. Modtagefrihed

Direktivet om audiovisuelle medietjenester bygger som nævnt under afsnit 2.1 i lighed med direktivet om "Fjernsyn uden grænser" på princippet om den frie bevægelighed af tjenester. I artikel 2a.1 i såvel direktivet om "Fjernsyn uden grænser" og direktivet om audiovisuelle medietjenester kommer dette princip til udtryk ved, at medlemsstaterne skal sikre modtagefrihed og ikke må hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der falder under direktivet. Fra dette princip gøres dog visse undtagelser, som er forskellige for fjernsynsudsendinger og for audiovisuelle on-demand-tjenester.

2.2.2.1. Fjernsynsudsendinger

Ifølge direktivets artikel 2a.2 kan medlemsstaterne midlertidigt fravige kravet om sikring af modtagefrihed og om ikke at begrænse retransmissioner af fjernsynsudsendinger ved åbenlyse, væsentlige og alvorlige overtrædelser inden for en 12 måneders periode af artiklerne 22.1. eller 22.2 og/eller artikel 3 b, dvs. reglerne om beskyttelse af mindreårige respektive forbud mod udsendinger, som kan tilskynde til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet. Inden der træffes foranstaltninger skal disse foregås af en underretnings- og konsultationsprocedure. Kommissionen skal senest to måneder efter underretningen træffe afgørelse om, hvorvidt foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten. Såfremt Kommissionen beslutter, at dette ikke er tilfældet, skal medlemsstaten straks bringe foranstaltningerne til ophør. Reglerne i

direktivet om audiovisuelle medietjenester på dette område indebærer ikke nogen ændringer i forhold til direktivet om "Fjernsyn uden grænser".

Forpligtelsen til at sikre modtagefrihed for udenlandske fjernsynsudsendelser er i Danmark bl.a. opfyldt ved radio- og fjernsynslovens regler om fællesantenneanlæg, hvorefter fællesantenneanlæg frit kan fordele alle udsendelser, som sendes fra udlandet.

2.2.2.2. Audiovisuelle on-demand-tjenester

Med direktivet om audiovisuelle medietjenester omfatter reglerne om sikring af modtagefrihed og forbud mod hindring af retransmissioner også audiovisuelle on-demand-tjenester. Den frie bevægelighed af disse tjenester kan ifølge art. 2a.4 i hovedtræk begrænses på samme vilkår som fjernsynsudsendelser efter art. 2a.2. som omtalt ovenfor, og derudover på de vilkår mv., som er foreskrevet i e-handelsdirektivets art. 3.4-3.6, dvs. hvis foranstaltningerne er nødvendige af følgende hensyn:

- Den offentlige orden, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelser af enkeltpersoners værdighed.
- Sundhedsbeskyttelse.
- Den offentlige sikkerhed, herunder nationale sikkerhed og forsvar.
- Beskyttelse af forbrugere, herunder investorer.

Foranstaltningerne skal være proportionale, og der er fastsat regler om fremgangsmåden.

E-handelslovens bestemmelser om disse indgrebsmuligheder er i Danmark implementeret ved e-handelslovens § 6, der i overensstemmelse med e-handelsdirektivet fastlægger under hvilke betingelser de danske myndigheder har mulighed for at begrænse den frie bevægelighed for informationssamfundstjenester, herunder audiovisuelle on-demand-tjenester. Der er dermed ikke behov for yderligere implementering heraf i dansk ret.

2.3 Hovedpunkter i direktivet

2.3.1 Udvidet anvendelsesområde

Den væsentligste nyskabelse i direktivet er som omtalt under afsnit 2.1 udvidelsen af direktivets anvendelsesområde til også at regulere audiovisuelle on-demand-tjenester samt klargøringen af, at direktivets regler finder anvendelse på lineært tv uanset valget af teknologisk distributionsplatform.

I forbindelse med udvidelsen af direktivets anvendelsesområde indføres det nye samlebegreb "audiovisuelle medietjenester". Ved en "audiovisuel medietjeneste" forstås ifølge direktivets artikel 1, litra a) en tjeneste, som en medietjenesteudbyder har det redaktionelle ansvar for, og hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet).

"Elektroniske kommunikationsnet" er i § 3, stk. 1, i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, der bl.a. gennemfører rammedirektivet, defineret som følger: Enhver form for radio- eller kabelbaseret teleinfrastruktur, der anvendes til formidling af elektroniske kommunikationstjenester (tjenester, der helt eller delvis består i elektronisk overføring af kommunikation i form af lyd, billeder, tekst eller kombinationer heraf, ved hjælp af radio- eller telekommunikationsteknik, mellem nettermineringspunkter, herunder både tovejs kommunikation og envejs kommunikation, punkt-til-punkt-kommunikation og punkt-til-multipunkt-kommunikation) mellem nettermineringspunkter (den fysiske eller logiske grænseflade i et elektronisk kommunikationsnet, der udgør en slutbrugers tilslutning til dette).

Audiovisuelle medietjenester er som anført under afsnit 2.1. enten fjernsynsudsendelser eller on-demand audiovisuelle medietjenester.

De forskellige egenskaber ved en audiovisuel medietjeneste er nærmere forklaret i direktivets betragtninger 16-23.

Det fremgår af direktivets betragtning 20, at til fjernsynsudsendelser hører i øjeblikket navnlig analogt og digitalt tv, livestreaming, webcasting og near video-on-demand, mens video-on-demand for eksempel her er en on-demand audiovisuel tjeneste. Endvidere fremgår det, at for fjernsynsudsendelser eller fjernsynsprogrammer, der også tilbydes som on-demand audiovisuelle tjenester af den samme medietjenesteudbyder, bør direktivets krav generelt betragtes som opfyldt ved de krav, der gælder for fjernsynsudsendelser, dvs. lineær udsendelse. Når forskellige former for tjenester tilbydes

parallelt, selv om der er tale om klart separate tjenester, bør direktivet imidlertid finde anvendelse på hver af de berørte tjenester.

En on-demand audiovisuel medietjeneste skal opfylde en række betingelser for at være omfattet af direktivet.

For det første skal tjenesten have samme grundlæggende karakter af massemedie som traditionelt tv, dvs. indeholde information, underholdning og oplysning rettet mod den brede offentlighed, samt være underlagt et redaktionelt ansvar. Tjenester, der kun retter sig mod et begrænset antal modtagere, omfattes således ikke af definitionen og dermed direktivet. Eksempler herpå er e-mail-baserede tjenester eller såkaldte "communities" på internettet, der dyrker bestemte emner. Tjenester, der slet ikke indeholder levende billeder, eller hvor udsendelsen af levende billeder ikke udgør hovedformålet, er heller ikke omfattet. Eksempel herpå er de - mange - hjemmesider på internettet, der indeholder små videoklip mv., som kun spiller en accessorisk rolle i forhold til resten af indholdet. At tjenesten skal være underlagt et redaktionelt ansvar, indebærer, at tjenesteudbyderen skal udøve effektiv kontrol over både udvælgelsen af indhold og organiseringen af dette i en kronologisk programplan (ved lineære tjenester) eller et indholdskatalog (ved on demand-tjenester), jf. art. 1, litra c.

For det andet skal der være tale om, at tjenesten indeholder »programmer«. Herved menes ifølge direktivet et sæt levende billeder, med eller uden lyd, som udgør en individuel del inden for en programflade eller et programkatalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, og hvis form og indhold kan sammenlignes med form og indhold af tv-spredning, jf. art. 1, litra b. Eksempler på programmer omfatter spillefilm, sportsbegivenheder, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama. Direktivet tager således kun sigte på audiovisuelt indhold, der kan sammenlignes med traditionelle tv-programmer, og som er en del af en samlet programplan eller et programkatalog. Det må antages, at betingelsen om, at der skal foreligge et program, i det mindste betyder, at tjenester, der kun indeholder enkeltstående videoklip, der ikke er en del af en programplan eller et katalog, eller hvis indhold og afvikling ikke er resultat af redaktionelle overvejelser fra tjenesteudbyderens side, ikke vil omfattes af direktivet.

Således fremgår det af direktivets betragtninger, at definitionen af en audiovisuel medietjeneste bør omfatte audiovisuel kommerciel kommunikation – dvs. billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer

eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed, jf. direktivets art. 1, litra h), - men bør udelukke enhver form for privat korrespondance, som f.eks. e-mails, der udsendes til et begrænset antal modtagere. Definitionen bør også udelukke alle tjenester, hvor distributionen af audiovisuelt indhold ikke er hovedformålet, dvs. hvis eventuelle audiovisuelle indhold blot er en biomstændighed ved tjenesten. Eksempler på dette kunne være websteder, der kun indeholder audiovisuelle elementer, der fungerer som støtte, f.eks. animerede grafiske elementer, korte reklamespots eller information om et produkt eller en ikke-audiovisuel tjeneste. Tilfældighedsspil med en indsats, som repræsenterer en pengeværdi, herunder lotterier, væddemål og andre former for spiltjenester, samt online-spil og søgemaskiner, men ikke tv-udsendelser om spil og tilfældighedsspil, bør derfor ifølge betragtningerne også udelukkes fra direktivets anvendelsesområde.

For det tredje indebærer henvisningen til definitionen af tjenesteydelser i EFT art. 49 og 50, at en audiovisuel medietjeneste omfatter enhver form for økonomisk virksomhed, herunder udøvet af public service-foretagender, men ikke virksomhed, der overvejende er af ikke-økonomisk art, og som ikke konkurrerer med tv-spredning. Eksempelvis falder hjemmesider med videoklip af rent privat karakter og tjenester, der består i at udbyde eller distribuere audiovisuelt indhold skabt af private brugere til deling eller udveksling inden for interessegrupper, uden for direktivet.

Direktivet finder ikke anvendelse på elektroniske udgaver af aviser og blade.

Det er således ifølge direktivets betragtninger kendetegnende for on-demand audiovisuelle medietjenester, at de er "tv-lignende", dvs. at de konkurrerer om samme seere som fjernsynsudsendelser, og at deres art og måden, hvorpå man får adgang til dem, med rimelighed vil få brugeren til at forvente, at tjenesterne er reguleret ved direktivet.

2.3.2 Byggeklodsregulering

Direktivets systematik er baseret på en "byggeklods"-regulering, hvorefter de audiovisuelle on-demand-tjenester alene skal opfylde en række lempelige basisregler, der gælder for såvel disse tjenester som lineært tv, samt enkelte yderligere krav, mens lineært tv underlægges væsentligt flere regler.

Der er dermed tale om tre særskilte "byggeklodser" med regler, som hver medlemsstat skal anvende i forhold til de audiovisuelle medietjenester, som hører under statens jurisdiktion.

Den første "byggeklods" med regler er fastsat i direktivets art. 3a – 3g og finder anvendelse på alle audiovisuelle medietjenester – både lineært tv og audiovisuelle on-demand-tjenester. Herefter er medlemsstaterne forpligtet til:

- At sikre, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion stiller visse oplysninger til rådighed for brugerne, herunder som minimum deres navn, adresse og kontaktdetaljer samt deres reguleringsmyndighed (art. 3a);
- At sikre, at tjenester under deres jurisdiktion ikke indeholder tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet (art. 3b);
- Opmuntre tjenesteudbydere under deres jurisdiktion til at sikre, at deres tjenester gradvist gøres tilgængelige for syns- og hørehæmmede (art. 3c);
- Sikre, at tjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke sender spillefilm uden for de perioder, der er aftalt med rettighedshaverne (art. 3d);
- Sikre visse minimumstandarder i relation til reklameindhold (art. 3e);
- Sikre at sponsorering af programmer og tjenester opfylder visse krav (art. 3 f); og
- Forbyde produktplacering under hensyn til nærmere fastsatte undtagelser, som medlemsstaterne kan vælge om de vil anvende eller ej (art. 3g).

Den anden "byggeklods" med regler finder alene anvendelse på de audiovisuelle on-demand-tjenester. Reglerne er fastsat i direktivets art. 3h og 3i og kræver, at medlemsstaterne:

- Sikrer, at tjenester, hvis indhold i alvorlig grad kan være skadeligt for mindreårige kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser disse (art. 3h); og
- Sikrer, at on-demand-tjenester fremmer produktion og adgang til europæiske programmer, når det er muligt og ved passende midler (art. 3i).

Den tredje "byggeklods" med regler finder hovedsagelig anvendelse på lineært tv og er fastsat i direktivets art. 3j og 3k og art. 4-23. Artiklerne repeterer de krav, som direktivet om "Fjernsyn uden grænser" fastsatte med hensyn til:

- Offentlig adgang til væsentlige (sports)begivenheder på gratis fjernsyn (art. 3j);
- Kvoter for europæiske tv-programmer og programmer produceret af uafhængige producenter (art. 4 og 5);
- Beskyttelse af mindreårige ved udsendelse af tv-programmer (art. 22); og
- En ret til berigtigelse ved tv-udsendelser (art. 23).

De nye regler indeholder væsentlige liberaliseringer i reglerne om den tilladte reklame-tid på fjernsyn og ændringer i reglerne om adgang til reklameafbrydelser – dvs. ”breaks” (art. 10 – 20).

De introducerer også en ny bestemmelse, som giver tv-stationer inden for EU adgang til i deres generelle nyhedsindslag at anvende korte nyhedsindslag fra begivenheder af stor interesse fra offentligheden, som transmitteres med eneret af en anden tv-station inden for EU (art. 3k). Bestemmelsen tillader også begrænset efterfølgende anvendelse i on-demand-tjenester.

2.3.3 Øvrige ændringer i direktivet

Direktivet gennemfører også to øvrige ændringer i reglerne i direktivet om ”Fjernsyn uden grænser”. Begge ændringer vedrører alene lineær tv-udsendelsesvirksomhed. Direktivet ændrer for det første reglerne, der afgør hvilken medlemsstat, som har jurisdiktion over satellit-tv-kanaler etableret uden for EU, som kan modtages i EU (art. 2.4). Dernæst styrker direktivet de eksisterende procedurer for hvordan en medlemsstat kan rejse spørgsmål vedrørende tv-udsendelser, som modtages fra et fjernsynsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat, og som ikke overholder reglerne i den første medlemsstats egen lovgivning (art. 3.2 – 3.5).

2.4 Valg af gennemførelseslovgivning

Som anført under afsnit 2.1 er reglerne i direktivet om ”Fjernsyn uden grænser” gennemført i dansk ret i radio- og fjernsynsloven med tilhørende bekendtgørelser.

Radio- og fjernsynsloven har hidtil kun været anvendelig på lineært tv. Såfremt programmerne sendes ikke-lineært – dvs. som on-demand-tjenester – falder spredningen i dag uden for radio- og fjernsynslovgivningen. On-demand-tjenester omfattes i stedet dels af lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet under ressortområdet

for Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, dels af lov om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel – også betegnet ”e-handelsloven” – under Økonomi- og Erhvervsministeriets ressortområde. E-handelsloven gennemfører e-handelsdirektivet (direktiv 2000/31), der i lighed med direktivet om audiovisuelle medietjenester bygger på et afsenderlandsprincip funderet på principperne om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse. E-handelsloven indeholder bl.a. en række oplysningskrav til udbydere af informationssamfundstjenester samt regler, der knytter sig til selve on-line-aftale-indgåelsen. Loven indeholder tillige et forbud mod skjult reklame.

Til forskel fra radio- og fjernsynsloven indeholder disse regelsæt ingen særlige regler vedrørende selve det indhold, der formidles. Regelsættene indeholder desuden ikke krav om myndighedstilladelse eller registrering som betingelse for at kunne sprede indhold på medierne.

Udover disse regelsæt er on-demand-tjenester omfattet af markedsføringsloven, der ligeledes hører under Økonomi- og Erhvervsministeriets ressortområde. Markedsføringsloven opererer på reklameområdet med et generelt reklameidentifikationskrav for alle medier, lovens generalklausul om god markedsføringsskik og forbudet mod vildledning samt en markedsføringsnorm rettet mod børn og unge.

Gennemførelse af dele af direktivets bestemmelser har således berøring til lovgivning, der henhører under Økonomi- og Erhvervsministeriet og Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling.

Med henblik på at sikre en så korrekt og klar gennemførelse af direktivet som muligt samt skabe en primær indgang til reguleringen af de audiovisuelle medietjenester, vil implementeringen af direktivet ske i radio- og fjernsynsloven med tilhørende bekendtgørelser som den relevante sektorlovgivning. Herved vil alle tv-lignende tjenester indholdsmæssigt blive samlet i en lov i lighed med direktivet, og der vil ved implementeringen af de nye regler blive taget udgangspunkt i radio- og fjernsynslovens tilsynsstruktur med Radio- og tv-nævnet som tilsynsmyndighed. Implementeringen vil også i mindre grad afstedkomme en ændring af ophavsretsloven i forhold til direktivets nye regler om tv-stationers adgang til i deres generelle nyhedsindslag at anvende korte nyhedsindslag fra begivenheder af stor interesse fra offentligheden, som transmitteres med eneret af en anden tv-station inden for EU.

De foreslåede nye regler i radio- og fjernsynsloven med tilhørende bekendtgørelser vil således være suppleret af de nuværende regler i markedsføringsloven og e-handelsloven. Reglerne vil ikke berøre eller indskrænke Forbrugerombudsmandens nuværende kompetence til at gribe ind over for overtrædelser af markedsføringslovens bestemmelser, f.eks. om vildledende reklame og/eller identifikation af reklame jf. markedsføringslovens § 3 henholdsvis § 4. Disse bestemmelser baserer sig på Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomhedernes urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked, der er et totalharmoseringsdirektiv, som Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med.

Der er allerede efter gældende ret fælles berøringsflader i forhold til Radio- og tv-nævnets og Forbrugerombudsmandens kompetence. Der er etableret et velfungerende uformelt koordinationsforum om behandling af disse sager efter henholdsvis radio- og fjernsynslovgivningen og markedsføringsloven. Dette uformelle samarbejde mellem Forbrugerombudsmanden og Radio- og tv-nævnet vil også med de foreslåede nye regler fortsætte.

3. DRs rådighed over den fjerde FM-radiokanal

Ved tillægsaftale af 9. juni 2009 til medieaftalen for 2007-2010 om udvikling af radio-markedet m.v. indgået af partierne bag medieaftalen (Regeringen, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Liberal Alliance) er det bl.a. bestemt, at DRs rådighed over den fjerde FM-radiokanal forlænges indtil 31. december 2010 i lyset af, at regeringen i foråret 2010 vil komme med et oplæg om den fremtidige anvendelse af den fjerde FM-radiokanal som led i udspillet vedrørende næste medieaftale.

4. Hovedpunkter i lovforslaget

Hovedpunkter i lovforslaget og den tilhørende udmøntning i bekendtgørelsesform vil i forhold til implementeringen af direktivet om audiovisuelle medietjenester være:

1. Udvidelse af radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde til at omfatte lineært tv uanset valget af teknologisk distributionsplatform (teknologineutralitet), hvormed de nugældende regler i radio- og fjernsynsloven om reklamer, sponso-

ring og programindhold for lineært tv vil blive udstrakt til også at gælde for tv-udsendelser på ikke-traditionelle platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v.

2. Indførelse i radio- og fjernsynsloven af en regulering af programindhold, reklameindhold og sponsorering for on-demand audiovisuelle medietjenester under dansk jurisdiktion.
3. Fastsættelse af regler om produktplacering for lineært tv og audiovisuelle on-demand-tjenester.
4. Indførelse af regler om, at tv-stationer skal stille oplysninger om sig selv til rådighed for brugerne.
5. Indførelse af bestemmelser om retten for tv-stationer til at få korte nyhedsindslag om begivenheder af stor interesse for offentligheden, som transmitteres med eneret af en tv-station, og
6. Indførelse af regler om behandling af klager fra en medlemsstat over tv-udsendelser fra en tv-station i en anden medlemsstat.

Dernæst vil der blive indført regler, der muliggør, at programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal udøves af DR indtil 31. december 2010.

En oversigt over lovforslaget sammenholdt med gældende lov følger som bilag 1. Direktivteksten samt en gennemgang af direktivets bestemmelser vurderet i forhold til gældende lov følger som bilag 2 og 3.

4.1. Indførelse af teknologineutral definition

4.1.1. Gældende ret

Radio- og fjernsynslovens kapitel 1 fastslår, hvilke foretagender m.v., der i henhold til de følgende kapitler i loven har ret til at udøve programvirksomhed, dvs. udsende radio- og tv-programmer, og kapitlet indeholder en nærmere afgrænsning af begrebet "udøvelse af programvirksomhed" samt en definition af fællesantenneanlæg.

Lovens § 1, stk. 1, angiver hvilke foretagender m.v., der har ret til at udøve programvirksomhed som angivet i lovens § 2. Det drejer sig om DR og de regionale TV 2-virksomheder samt TV 2/DANMARK A/S, såfremt selskabet har tilladelse til at udøve public service-programvirksomhed. Endvidere drejer det sig om foretagender, der efter lovens kapitel 8 har fået tilladelse til at udøve programvirksomhed, eller som i henhold til § 47 kan udøve programvirksomhed uden tilladelse.

Ved "udøvelse af programvirksomhed" forstås i henhold til lovens § 2, stk. 1, udsendelse af lyd- og billedprogrammer til almenheden ved hjælp af radioanlæg og fordeling ved hjælp af fællesantenneanlæg af lyd- og billedprogrammer, som ikke tillige udsendes ved hjælp af radioanlæg. Ved fællesantenneanlæg forstås i loven fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, som anvendes til privat beboelse.

Den nuværende afgrænsning i radio- og fjernsynsloven af, hvad der er at betragte som udøvelse af programvirksomhed, hviler på en forudsætning om, at lyd- og billedprogrammer alene kan spredes på de traditionelle radio/tv-platforme, nemlig ved hjælp af det jordbaserede sendenet, satellit eller fællesantenneanlæg, som programforsyner private husstande. Loven omfatter ikke udsendelse af lineære lyd- og billedprogrammer på andre platforme, for eksempel via internettet og mobilnetværk – "livestreaming" og "webcasting".

4.1.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Med henblik på at klargøre, at radio- og fjernsynsloven finder anvendelse på fjernsynsudsendelser i direktivets forstand og sikre en teknologineutral regulering foreslås, at der i overensstemmelse med direktivet i radio- og fjernsynsloven indføres en eksPLICIT teknologineutral definition af lovens anvendelsesområde i forhold til fjernsynsudsendelser.

I direktivets artikel 1, litra a) er en "audiovisuel medietjeneste" defineret som en tjeneste som defineret i traktatens artikel 49 og 50, som en medietjenesteudbyder har det redaktionelle ansvar for, og hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet), jf. også ovenfor under afsnit 2.3.1.

Det foreslås, at radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1, ændres i overensstemmelse med direktivets teknologineutrale definition, således, at det fremover fastsættes, at udøvelse af programvirksomhed også omfatter lineær udsendelse af billedprogrammer til almenheden ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet. Som ovenfor anført under afsnit 2.3.1 er "elektroniske kommunikationsnet" i § 3, stk. 1, i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, der bl.a. gennemfører rammedirektivet, defineret som følger: Enhver form for radio- eller kabelbaseret teleinfrastruktur, der anvendes til formidling af elektroniske kommunikationstjenester (tjenester, der helt eller delvis består i elektronisk overføring af kommunikation i form af lyd, billeder, tekst eller kombinationer heraf, ved hjælp af radio- eller telekommunikationsteknik, mellem nettermineringspunkter, herunder både tovejs kommunikation og envejs kommunikation, punkt-til-punkt-kommunikation og punkt-til-multipunkt-kommunikation) mellem nettermineringspunkter (den fysiske eller logiske grænseflade i et elektronisk kommunikationsnet, der udgør en slutbrugers tilslutning til dette).

Herved vil radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde blive udvidet til at omfatte lineært tv uanset valget af teknologisk distributionsplatform (teknologineutralitet), hvormed de nugældende regler i radio- og fjernsynsloven om reklamer, sponsorering og programindhold for lineært tv vil blive udstrakt til også at gælde for tv-udsendelser på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v.

Udvidelsen af anvendelsesområdet vil medføre, at udsendelse af lineære programmer via internettet og mobilnetværk vil skulle omfattes af den i dag gældende ordning om registrering hos Radio- og tv-nævnet af programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel, jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder og kortbølgesendemuligheder, jf. lovens § 47.

4.2. Regulering af audiovisuelle on-demand-tjenester

4.2.1. Gældende ret

Som anført under afsnit 2.4 finder radio- og fjernsynsloven i dag alene anvendelse på lineært tv. Såfremt programmerne sendes ikke-lineært – dvs. som on-demand-tjenester – falder spredningen i dag uden for radio- og fjernsynslovgivningen. On-demand-tjenester omfattes i stedet dels af lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, dels af e-handelsloven. E-handelsloven indeholder bl.a. en række oplysningskrav

til udbydere af informationssamfundstjenester samt regler, der knytter sig til selve on-line-aftale-indgåelsen. Loven indeholder tillige et forbud mod skjult reklame.

Til forskel fra radio- og fjernsynsloven indeholder disse regelsæt ingen særlige regler vedrørende selve det indhold, der formidles. Regelsættene indeholder desuden ikke krav om myndighedstilladelse eller registrering som betingelse for at kunne sprede indhold på medierne.

Udover disse regelsæt er on-demand-tjenester omfattet af markedsføringsloven. Markedsføringsloven opererer på reklameområdet med et generelt reklameidentifikationskrav for alle medier, lovens generalklausul om god markedsføringsskik og forbudet mod vildledning samt en markedsføringsnorm rettet mod børn og unge.

4.2.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Det foreslås, at radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde – i overensstemmelse med udvidelsen af direktivets anvendelsesområde til også at omfatte audiovisuelle on-demand-tjenester som defineret i direktivet og krav til programindhold og kommerciel kommunikation indeholdt i eller i tilslutning til sådanne tjenester – udvides til at omfatte sådanne tjenester og direktivets minimumregler om regulering af programindhold, reklamer og sponsorering.

Det foreslås at ændre lovens § 2, stk. 1, der som anført i dag kun omfatter traditionelle lineære tjenester, således at det fremover fastsættes, at udøvelse af programvirksomhed også omfatter udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet. Endvidere foreslås, at direktivets definitioner af en on-demand audiovisuel medietjeneste og en medietjenesteudbyder indføres i loven med henblik på i overensstemmelse med direktivets betragtninger som beskrevet ovenfor under afsnit 2.3.1 at afgrænse den kategori af audiovisuelle on-demand-tjenester, som den foreslåede nye regulering skal finde anvendelse på, samt identificere de medietjenesteudbydere, som skal reguleres. Således foreslås fastsat i lovens § 2, at ved en on-demand audiovisuel medietjeneste forstås i loven en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på modtagelse af programmer på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen. Endvidere foreslås fastsat, at ved en

medietjenesteudbyder forstås i loven den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i en audiovisuel medietjeneste og bestemmer, hvordan det tilrettelægges.

I overensstemmelse med direktivets betragtninger om afgrænsningen af de audiovisuelle on-demand-tjenester er det Kulturministeriets samlede vurdering, at de audiovisuelle on-demand-tjenester, der omfattes af direktivet, skal have så stor lighed med traditionelle tv-udsendelser, at formentlig kun ganske få typer internettjenester vil omfattes. Det er ministeriets opfattelse, at den foreslåede nye regulering af audiovisuelle on-demand-tjenester primært vil omfatte tv-foretagernes net-tjenester, hvor en række programmer, der har været sendt på de traditionelle tv-platformer, ligger tilgængelige som on demand-tjenester, samt egentlige video-on demand-tjenester, hvor brugeren på et af denne valgt tidspunkt kan downloade film eller andre audiovisuelle programmer.

Brugerskabt indhold på internettet såsom You Tube, Facebook, Myspace og lignende tjenester vil således ikke være omfattet af den foreslåede nye regulering. Elektroniske udgaver af aviser og blade vil heller ikke være omfattet af reguleringen. Derimod vil dagbladenes web-tv såsom eksempelvis Jyllands-Postens web tv-stations tjenester fremover være omfattet af de foreslåede nye regler.

Det foreslås endvidere, at direktivets minimum-regler om regulering af programindhold og reklameindhold i audiovisuelle on-demand-tjenester gennemføres i radio- og fjernsynsloven og relevante tilhørende bekendtgørelser, herunder bekendtgørelse nr. 1368 af 15. december 2005 om reklame og sponsorering i radio og fjernsyn. I den forbindelse foreslås, at lovens kapitel 8 om tilladelse til og registrering af programvirksomhed udvides til også at omfatte en regulering af on-demand audiovisuel programvirksomhed, og at lovens kapitel 11 om reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber udvides til også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven.

Udgangspunktet for direktivets minimumregler er, at audiovisuelle on-demand tjenester adskiller sig fra fjernsynsudsendelser, hvad angår brugernes valgmuligheder med hensyn til indhold og tidspunkt, og hvad angår deres samfundsmæssige virkninger. På linie hermed er det en præmis i direktivet, at det er rimeligt at fastsætte mindre strenge regler for on-demand-tjenester, og at disse tjenester kun bør overholde direktivets grundregler. Hvis medlemsstaterne ønsker at indføre strengere nationale regler end

direktivets for tv-lignende on-demand-tjenester, skal udkast til disse regler ifølge de gældende procedurermæssige forpligtelser notificeres for EU-kommissionen.

På denne baggrund – og i overensstemmelse med den hidtidige danske praksis med en minimumregulering på området for on-demand-tjenester – foreslås, at der indføres regler for de audiovisuelle on-demand-tjenester i den danske radio- og fjernsynslovgivning svarende til direktivets minimumregler.

Det drejer sig for det første om regler, som hidtil kun har været gældende for lineært tv, dvs. krav om, at det formidlede indhold ikke må tilskynde til had p.g.a. race, køn, religion eller nationalitet samt indholdsmæssige krav til reklame og krav til sponsorering. Der er i dag i bekendtgørelser udstedt i medfør af radio- og fjernsynsloven for fjernsynsudsendelser fastsat regler om beskyttelse af mindreårige i forhold til udsendelse af programmer med skadeligt indhold, om forbud mod, at udsendelser tilskynder til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet samt regler om fremme af distribution og produktion af europæiske programmer. De pågældende bekendtgørelser er bekendtgørelse om vedtægt for DR, bekendtgørelse om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse om ikke-kommercielt tv i MUX 1, bekendtgørelse om programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel og kortbølgesendemuligheder. Desuden er der i bekendtgørelse om reklame og sponsorering i radio og fjernsyn fastsat regler om reklamer og sponsorering af programmer i radio og fjernsyn.

Dernæst foreslås indført en regulering med forbud mod produktplacering ligesom for lineært tv, jf. nedenfor i afsnit 4.3.

Endelig foreslås de audiovisuelle on-demand-tjenester underkastet regler om fremme af produktion og adgang til europæiske programmer samt krav om, at tjenester med skadeligt indhold for mindreårige kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser disse.

Endvidere foreslås, at Radio- og tv-nævnet – som i dag har en række myndighedsopgaver i relation til reguleringen på radio- og tv-området, herunder reklameområdet, -tildeles kompetencen til at føre tilsyn med overholdelsen af de nye regler. Tilsynet med de audiovisuelle on-demand-tjenester vil basere sig på klager, presseomtale o. lign., herunder adgang for nævnet til at tage sager op af egen drift.

Det indgår som en præmis i direktivet, at direktivets bestemmelser ikke bør indebære, at medlemsstaterne skal indføre – eller tilskyndes til at indføre – nye systemer med tilladelser eller administrative godkendelser for tv-lignende on-demand-tjenester. Det vil således ikke være i direktivets ånd i forbindelse med implementeringen af direktivet i dansk lovgivning at indføre anmeldelses- eller registreringsordninger for disse tjenester, hvorfor indførelse af sådanne ikke foreslås indført.

4.3. Produktplacering

4.3.1. Gældende ret

Der er i Danmark i dag en generel adgang til produktplacering, såfremt der oplyses herom, jf. markedsføringslovens § 4, hvorefter en reklame skal fremstå således, at den klart vil blive opfattet som en reklame uanset dens form og uanset, i hvilket medium den bringes. Identifikationskravet vil kunne være opfyldt i tilfælde, hvor der er indgået aftale om særlig eksponering af produkter i film, såfremt det af rulleteksterne før eller efter filmen fremgår, at der har været anvendt produkter efter aftale med en eller flere erhvervsdrivende. Produktplacering i spillefilm er således i henhold til markedsføringsloven tilladt, så længe der sker en kreditering i rulleteksterne.

Adgangen til produktplacering gælder imidlertid ikke for tv-området, fordi der her er fastsat særregler. Her gælder som hovedregel – jf. kravet i radio- og fjernsynslovens § 73, stk. 1, om at reklamer kun må sendes i blokke mellem udsendelserne – et forbud mod produkt placering. Der er dog i dansk ret adgang til produktsponsorering i tv-programmer, herunder sponsorering i form af præmier, som må anskues som en undtagelse fra det generelle forbud mod produktplacering. Produktsponsorering består i udlån eller levering af tøj, biler eller andet udstyr til fjernsynsforetagender til en reduceret pris eller gratis.

I henhold til radio- og fjernsynslovens § 79 kan virksomheder sponsorere programmer. Ved sponsorering af programmer forstås ethvert direkte eller indirekte tilskud til finansieringen af radio- og fjernsynsprogrammer fra en fysisk eller juridisk person, der ikke selv udøver virksomhed indenfor den audiovisuelle branche.

Sponsortilskud kan således have form af såvel direkte økonomisk støtte som indirekte støtte i form af f.eks. produkter, som stilles til rådighed for tv-foretagendet i forbindelse med produktionen af programmer, herunder som præmier i konkurrencer i programmerne.

Sponsorerede programmer skal efter lovens § 80 klart kunne identificeres ved, at sponsorens navn eller logo mv. er angivet ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder. Sådanne angivelser må imidlertid ikke forekomme i selve programmet.

Produkt placering ligner produktsponsorering på den måde, at der indgås en aftale mellem parterne om, at et bestemt produkt skal indgå i et program.

Definitionen af sponsortilskud i lovens § 79 omfatter imidlertid ikke – som ved produktplacering, jf. definitionen ovenfor, – betaling af vederlag til tv-foretagendet i forbindelse med indgåelse af en aftale om produktsponsorering, men alene direkte og indirekte tilskud til finansieringen af produktionen af det pågældende tv-program.

4.3.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Med direktivet er som en nyskabelse indført regler, som – trods direktivets generelle forbud mod produktplacering – muliggør produktplacering i programmer i tv-udsendelser og audiovisuelle on-demand-tjenester, herunder tv-programmer, som man har indkøbt uden for den enkelte medlemsstat.

Som følge af opbygningen af direktivets regler om produktplacering skal medlemsstaterne implementere et forbud mod produktplacering, men de kan som undtagelse herfra tillade produktplacering i særlige programgenrer, hvis de ønsker dette.

De nærmere bestemmelser om produktplacering i direktivets art. 3 g kan opsummeres som følger:

- Medlemsstaterne skal implementere et generelt forbud mod produktplacering i tv-udsendelser og audiovisuelle on-demand-tjenester.
- Medlemsstaterne kan bestemme at tillade produktplacering i spillefilm, film og serier produceret til audiovisuelle medietjenester, sportsprogrammer og lette underholdningsprogrammer, men ikke i programmer til børn.
- Medlemsstater kan også beslutte at tillade produktsponsorering i alle typer programmer (herunder børneprogrammer).

- Programmer, som indeholder produktplacering, skal overholde bestemmelserne om redaktionel uafhængighed og unødigt fremhævelse af produkter m.v. og må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af produkter eller tjenesteydelser.
- Seerne skal informeres tydeligt om, at der foregår produktplacering ved begyndelsen og afslutningen af programmet og efter en reklamepause.
- Medlemsstater kan beslutte at fravige dette identifikationskrav for spillefilm og for programmer, som ikke er produceret eller bestilt af medietjenesteudbyderen selv eller en virksomhed, der er tilknyttet medietjenesteudbyderen.
- Produktplacering af tobaksvarer eller cigaretter eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer, er forbudt.
- Produktplacering af bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige, er forbudt.

Reglerne om indhold i audiovisuel kommerciel kommunikation i direktivets art. 3e gælder også for produktplacering. Udover begrænsningerne i direktivets art. 3 g fastsætter disse regler yderligere krav i relation til menneskelig værdighed og opførsel, diskrimination og beskyttelse af mindreårige. Særligt kræves, at enhver produktplacering af alkoholiske drikkevarer ikke rettes specifikt mod mindreårige og ikke må tilskynde til umådeholden indtagelse.

Direktivet definerer ikke produktsponsorering, men i direktivets betragtning 61) peges på, at gratis levering af varer eller tjenesteydelser, f.eks. produktionsrekvisitter eller præmier, kun bør betragtes som produktplacering, hvis de involverede varer eller tjenesteydelser er af "betydelig værdi".

Produktsponsorering med ydelser af betydelig værdi skal således ifølge direktivet opfattes som produktplacering og dermed underlægges de oven for omtalte krav i direktivet om tilladelige genrer, information af seerne m.v., der gælder for produktplacering. Dette betyder særligt, at produktsponsorering med ydelser af betydelig værdi fremover i henhold til direktivets regler skal underlægges – de i forhold til sponsorering gældende regler, hvor der alene kræves kreditering ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder – strengere krav for produktplacering om kreditering både før og efter et program. Der eksisterer ikke i dag en sådan værdigrænse i forhold til produktsponsorering i Danmark. Det vil således ved en opretholdelse af adgangen til produktsponsorering i Danmark være nødvendigt som en nyskabelse at fastsætte kriterier for en værdi-

afgrænsning med henblik på at fastlægge hvilken produktsponsorering, der falder under henholdsvis reglerne for sponsorering, henholdsvis reglerne for produktplacering.

Det foreslås, at der med den foreslåede nye bestemmelse i § 85 a i radio- og fjernsynslovens kapitel 11 om reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber indføres et eksplicit generelt forbud mod produktplacering i alle typer programmer i fjernsyn og audiovisuelle on-demand-tjenester, som er produceret i Danmark. Produktplacering foreslås i bestemmelsen i § 85 a, stk. 2, – i overensstemmelse med definitionen af begrebet i direktivets art. 1 m) – defineret som visning eller omtale af en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et programs handling mod betaling eller anden modydelse.

Samtidig foreslås, at adgangen til produktsponsorering bibeholdes i Danmark, men at der som noget nyt i overensstemmelse med direktivet i radio- og fjernsynsloven fastsættes kriterier for en værdiafgrænsning i forhold til produktsponsorering samt fastsættes regler i medfør af loven om kreditering både før og efter et program i forhold til produktsponsorering med ydelser af betydelig værdi.

Således foreslås, at det i den foreslåede bestemmelse i § 85 a, stk. 3, fastsættes, at der uanset forbuddet mod produktplacering, kan ske produktsponsorering af programmer i fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester. "Produktsponsorering" foreslås i den forbindelse defineret som medtagelse af eller henvisning til en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke i et program, hvor 1) levering af varen, tjenesteydelsen eller varemærket ikke har nogen betydelig værdi, og 2) ingen relevant medietjenesteudbyder eller tilknyttet person har modtaget betaling eller anden modydelse i relation til medtagelsen af eller henvisningen til varen, tjenesteydelsen eller varemærket i programmet. Samtidig foreslås fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 85 a, stk. 4, at ved en "betydelig værdi" forstås en residualværdi, som ikke er af underordnet karakter, idet der ved en residualværdi forstås en pengemæssig eller anden økonomisk værdi for den relevante medietjenesteudbyder udover værdien af den udgift, der er sparet ved at medtage eller henviser til varen, tjenesteydelsen eller varemærket i et program. Det er med den foreslåede regulering forventningen, at der i praksis vil forekomme relativt få tilfælde af produktsponsorering af betydelig værdi, og at størstedelen af den produktsponsorering, der vil finde sted derfor fortsat vil blive underlagt de i dag gældende danske regler for produktsponsorering.

Herudover forslås, at der indføres en bemyndigelsesbestemmelse i den foreslåede bestemmelse i § 85, stk. 5, hvorefter kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om produktplacering og produktsponsorering.

Det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i reklamebekendtgørelsen at fastsætte regler om, at der under de i direktivet angivne vilkår – med mulighed for at fravige kravet om identifikation af produktplacering, da dette kan være praktisk umuligt, – gives adgang til i fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester at vise spillefilm og kort- og dokumentarfilm, som indeholder produktplacering, samt programmer (dog ikke børneprogrammer og nyhedsprogrammer) produceret uden for Danmark, som indeholder produktplacering. Med den foreslåede adgang til at vise spillefilm og kort- og dokumentarfilm, som indeholder produktplacering, gøres det også muligt for DR og TV 2/DANMARK A/S at udsende bl.a. de spillefilm og kort- og dokumentarfilm, som de i medfør af henholdsvis DRs public service-kontrakt for perioden 1. januar 2007 til 31. december 2010 og TV 2/DANMARK A/S' tilladelse til at udøve public service-programvirksomhed er forpligtet til økonomisk at engagere sig i, og hvori der kan indgå produktplacering.

4.4. Oplysninger m.v. om medietjenesteudbydere.

4.4.1. Gældende ret

Der er i radio- og fjernsynslovens § 49, stk. 2, fastsat krav om, at foretagender, der udøver programvirksomhed efter lovens kapitel 8 om tilladelse til og registrering af programvirksomhed, skal identificere sig ved afslutningen af hvert program. Tilsvarende bestemmelser er ikke i loven fastsat i relation til DRs, TV 2/DANMARK A/S' og de regionale TV 2-virksomheders public service-programvirksomhed efter lovens §§ 12, 31 og 38a.

For så vidt angår informationssamfundstjenester, herunder audiovisuelle on-demand-tjenester, er der i e-handelslovens § 7 fastsat bestemmelser om identifikation af tjenesteyderen svarende til bestemmelserne i direktivet om audiovisuelle medietjenester, idet der dog i e-handelsloven også er fastsat krav om information i andre henseender end i direktivet.

E-handelslovens § 7 fastsætter, at en tjenesteyder skal give oplysning om 1) tjenesteyderens navn, 2) den fysiske adresse, hvor tjenesteyderen er etableret, 3) e-post-

adresse og eventuelt postadresse og andre oplysninger om tjenesteyderen, som gør det muligt at kontakte og kommunikere med tjenesteyderen, 4) CVR-nummeret, hvis tjenesteyderen er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister, og 5) tilhørsforhold til eventuelle godkendelsesordninger, herunder den relevante tilsynsmyndighed. En tjenesteyder, der udøver et lovreguleret erhverv, skal desuden give 1) oplysning om enhver brancheorganisation eller lignende, hvor tjenesteyderen er registreret, 2) oplysning om erhvervsbetegnelsen og den medlemsstat, hvor den er givet, og 3) en henvisning til de faglige regler, der gælder for det lovregulerede erhverv, og hvorledes der kan opnås adgang til disse. Der skal for tjenestemodtageren og myndighederne være en let tilgængelig og vedvarende adgang til de nævnte oplysninger.

4.4.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Direktivets art. 3 a indeholder en ny bestemmelse om identifikations- og informationskrav, som gælder for både fjernsynsforetagender og udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester. Kravene vedrører oplysninger om foretagenderne/udbyderne selv i forhold til de, som modtager deres tjenester – dvs. seerne og brugerne. Ifølge art. 3 a skal medlemsstaterne sikre, at udbydere af audiovisuelle medietjenester giver modtagerne af tjenesterne let, umiddelbar og vedvarende adgang til minimum følgende oplysninger:

- Medietjenesteudbyderens navn.
- Den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret.
- Oplysninger om medietjenesteudbyderen, herunder udbyderens e-postadresse eller websted, som gør det muligt hurtigt, direkte og effektivt at kontakte denne.
- I givet fald, det kompetente tilsynsorgan eller regulerende myndighed.

Baggrunden for bestemmelsen er omtalt i direktivets betragtning 43). Her fremgår det, at – med hensyn til de audiovisuelle medietjenesters særlige egenskaber, ikke mindst evnen til at påvirke meningsdannelsen – er det afgørende, at brugerne præcis ved, hvem der er ansvarlig for disse tjenesters indhold. Bestemmelsen angiver ikke, hvordan oplysningerne skal gøres tilgængelige, men overlader det til medlemsstaterne at fastsætte de praktiske bestemmelser herfor.

Radio- og fjernsynslovens § 49, stk. 2, opfylder ikke direktivets krav om, at mediebrugeren skal kunne tage direkte kontakt med udbyderen af medietjenester eller få information om det kompetente tilsynsorgan. Direktivet stiller ikke nogen andre krav på infor-

mationsdelen end, at modtageren af tjenesterne hele tiden skal have direkte adgang til den foreskrevne information, og at den skal være lettilgængelig. For at gennemføre direktivets krav bør det derfor være tilstrækkeligt at fastsætte, at fjernsynsprogramforetagender og de, som udbyder audiovisuelle on-demand-tjenester, skal give den i artiklen foreskrevne information, at informationen skal gives så modtagerne altid har let adgang til informationen og i øvrigt overlade det til programforetagendet m.fl. selv at bestemme på hvilken måde det skal ske. De kan så selv vælge frivilligt at give information, så at den altid kan hentes i en udsendelse på tv-skærmen eller at give den på en anden vis, eksempelvis på foretagendets websted.

På denne baggrund foreslås, at der i radio- og fjernsynsloven indføres eksplicite bemyndigelser for kulturministeren til i relation til såvel udbydere af lineært tv og af audiovisuelle on-demand-tjenester at fastsætte nærmere regler om, at udbyderne skal tilgængeliggøre oplysninger, der identificerer foretagendet over for seerne og brugerne. I overensstemmelse hermed fastsættes det i den foreslåede bestemmelse i § 47, stk. 4, at kulturministeren i relation til den af § 47 omfattede programvirksomhed kan fastsætte sådanne regler – dvs. i relation til foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder og øvrige elektroniske kommunikationsnetværk samt on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven. Endvidere fastsættes det i den foreslåede bestemmelse i 38 b, stk. 2, at kulturministeren kan fastsætte sådanne regler i relation til TV 2/DANMARK A/S. Det er hensigten, at de foreslåede bemyndigelser skal anvendes til at fastsætte bestemmelser om, at fjernsynsforetagender og udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester skal sikre, at de som modtager deres tjenester altid og på enkel vis har adgang til 1) navnet på medietjenesteudbyderen, 2) den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, 3) oplysninger om medietjenesteudbyderen, herunder udbyderens e-postadresse eller websted, og 4) oplysninger om den kompetente tilsynsmyndighed. Det er hensigten at fastsætte tilsvarende bestemmelser i relation til DR og de regionale TV 2-virksomheder med hjemmel i lovens § 15, stk. 4, og § 34, stk. 3, om kulturministerens adgang til at fastsætte en vedtægt for henholdsvis DR og for de regionale TV 2-virksomheder.

Det bemærkes, at de foreslåede regler i forhold til udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester vil være suppleret af reglerne i e-handelslovens § 7.

4.5. Retten til at få korte nyhedsindslag

4.5.1. Gældende ret

Direktivets artikel 3k om korte nyhedsindslag har berøringsflader med flere allerede eksisterende bestemmelser i ophavsretsloven, herunder citatretten i lovens § 22, reportageretten i lovens § 25 og signalretten i lovens § 69.

Adgangen til at citere fra offentliggjorte værker i medfør af ophavsretslovens § 22 er en vigtig begrænsning i de ophavsretlige enerettigheder. Af et offentliggjort værk er det tilladt at citere i overensstemmelse med god skik og i det omfang, som betinges af formålet. Citatretten indebærer såvel en indskrænkning i eneretten til eksemplarfremstilling som eneretten til tilgængeliggørelse for almenheden.

I medfør af ophavsretslovens § 25 er det tilladt at gengive værker i film, radio eller fjernsyn, når værkerne fremføres eller vises offentligt under en dagsbegivenhed og under forudsætning af, at det sker som et naturligt led i gengivelsen af dagsbegivenheden. Reportagereglen finder f.eks. anvendelse på tv-optagelser af fremførelsen af musik under en højtidelighed. Gengivelsen af værker, som ved et tilfælde kommer med i en reportage, skal have et accessorisk præg i forhold til den dagsbegivenhed, man ønsker at dække, ligesom gengivelsen ikke må gå ud over, hvad det informative formål med reportagen tilsiger. Bestemmelsen giver f.eks. ikke mulighed for at indføje gamle reportageoptagelser i en reportage om en aktuel dagsbegivenhed.

I medfør af ophavsretslovens § 69, stk. 1, må en radio- eller fjernsynsudsendelse ikke uden radio- eller fjernsynsforetagendets samtykke udsendes af andre eller på anden måde fremføres offentligt. Udsendelsen må heller ikke uden samtykke affotograferes eller optages på bånd, film eller anden indretning, der kan gengive den. Signalretten er en producentbeskyttelse forstæet på den måde, at bestemmelsen kun beskytter udsendelserne som tekniske signaler og ikke det underliggende programindhold. Det underliggende programindhold vil ofte bestå af beskyttede værker, som ikke må udsendes i radio eller tv uden samtykke. Det spiller ingen rolle for signalretten, om udsendelsen sendes live eller forskudt (optaget på bånd).

I radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 3, findes en ikke-udnyttet bemyndigelse til kulturministeren til at fastsætte regler om visse begrænsninger i fjernsynsforetagenders udnyttelse af enerettigheder til spredning af fjernsynsoptagelser fra større begivenhe-

der, således at andre fjernsynsforetagender under nærmere angivne vilkår vil kunne bringe korte nyhedsindslag om begivenhederne. Bestemmelsen er en opfølgning på en Europarådsrekommendation R (91) 5 af 11. april 1991 vedrørende offentlighedens ret til at blive informeret om større begivenheder i relation til forskellige landes fjernsynsvirksomhed.

4.5.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Det følger af direktivets artikel 3k, at medlemsstaterne skal sikre, at ethvert tv-spredningsforetagende, der er etableret i Fællesskabet, med henblik på korte nyhedsindslag på loyale, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår skal have adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden, som transmitteres med eneret af et tv-spredningsforetagende under deres jurisdiktion. Anmodning om adgang hertil skal i første omgang rettes til en tv-station, der har denne eneret, og som er etableret i samme medlemsstat, som den tv-station, der ønsker en adgang. Retten til adgang til korte nyhedsindslag bør således kun finde anvendelse på et grænseoverskridende grundlag, når det er nødvendigt.

Medlemsstaterne har mulighed for at sikre, at en sådan adgang er garanteret ved at give adgang til det transmitterende tv-spredningsforetagendes signal. I direktivet er der åbnet mulighed for, at adgangen til begivenheder af stor interesse for offentligheden kan sikres på anden måde end ved at give adgang til det programbærende signal. Det er således muligt at vælge andre ækvivalente midler såsom adgang til det sted, hvor begivenheden finder sted. De korte nyhedsindslag må kun anvendes til generelle nyhedsprogrammer og må kun anvendes i on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis det samme program tilbydes tidsforskudt af den samme medietjenesteudbyder. Medlemsstaterne skal sikre, at der fastlægges nærmere regler og betingelser for tilvejebringelse af sådanne korte nyhedsindslag.

Det er Kulturministeriets vurdering, at citatretten ikke udgør tilstrækkelig hjemmel til at omfatte korte nyhedsindslag af begivenheder af stor offentlig interesse som defineret i direktivets artikel 3k. Tilsvarende er det Kulturministeriets vurdering, at der ikke i ophavsretslovens § 25 er tilstrækkelig hjemmel til at anvende korte nyhedsindslag af begivenheder af stor interesse for offentligheden.

Det er endvidere Kulturministeriets vurdering, at den mest hensigtsmæssige og realistiske måde at sikre adgangen til korte nyhedsindslag er ved at give adgang til det

programbærende signal, og at det således med henblik på at sikre en korrekt implementering af direktivets artikel 3k i ophavsretsloven er nødvendigt at foretage en indskrænkning i et fjernsynsforetagendes eneret til det programbærende signal efter ophavsretslovens § 69. Da signalretten udelukkende beskytter udsendelserne som tekniske signaler og ikke selve programindholdet, vil det efter Kulturministeriets opfattelse også være nødvendigt at indføre indskrænkninger til enerettighederne til det underliggende programindhold.

Da anvendelsen af korte nyhedsindslag således medfører en indskrænkning i eneretten til det programbærende signal samt det underliggende programindhold foreslås indført en ny bestemmelse om korte nyhedsindslag i ophavsretslovens kap. 2, der bl.a. vedrører indskrænkninger i ophavsretten. I den foreslåede bestemmelse i § 25 a foreslås fastsat, at et fjernsynsforetagende i en medlemsstat inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde i sine generelle nyhedsprogrammer har ret til at anvende korte nyhedsindslag fra begivenheder af stor interesse for offentligheden, som et andet fjernsynsforetagende har eneret til at transmittere. Samtidig foreslås fastsat, at et fjernsynsforetagende også må anvende de korte nyhedsindslag, hvis det generelle nyhedsprogram senere bliver stillet til rådighed på en sådan måde, at almenheden får adgang til det på et individuelt valgt sted og tidspunkt. Når fremførelse eller visning af et værk indgår i en begivenhed af stor interesse for offentligheden, må værket gengives ved anvendelsen af korte nyhedsindslag i generelle nyhedsprogrammer. Denne indskrænkning udstrækkes via henvisningssystemerne i §§ 65, 66, 67, 70 og 71 til at finde tilsvarende anvendelse på de nærtstående rettigheder. Endelig foreslås fastsat, at kulturministeren fastsætter nærmere regler om korte nyhedsindslag i generelle nyhedsprogrammer fra begivenheder af stor interesse for offentligheden.

Da implementeringen af direktivets art. 3k om korte nyhedsindslag således foreslås at ske i ophavsretsloven, er der ikke længere behov for bemyndigelsesbestemmelsen i radio- og fjernsynsloven § 90, stk. 3, hvorfor denne foreslås ophævet.

4.6. Samarbejdsprocedure

4.6.1. Gældende ret

Radio- og tv-nævnet varetager en række opgaver på radio- og tv-området, jf. radio- og fjernsynslovens §§ 40-44 a. Nævnet er bl.a. tilsynsmyndighed i forhold til distribution af

lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale sendemuligheder, programvirksomhed på grundlag af tilladelse eller registrering efter lovens kapitel 8 og reklamer og sponsorering af programmer m.v. Nævnets virksomhed er hovedsagelig reguleret i lovens kapitel 7 om Radio- og tv-nævnet samt i bekendtgørelse nr. 1626 af 13. december 2006 om forretningsorden for Radio- og tv-nævnet.

Der er ikke fastsat regler om samarbejdsprocedurer for klager eller samarbejde i øvrigt mellem Radio- og tv-nævnet (som det relevante danske tilsynsorgan) og andre europæiske tilsynsmyndigheder – uagtet nævnet i praksis i et vist omfang samarbejder med sådanne myndigheder.

4.6.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Direktivet indfører som noget nyt i art. 3.2-3.5 en mere effektiv samarbejdsprocedure for klager i tilfælde, hvor et fjernsynsforetagende retter sine udsendelser til en anden medlemsstat end den, hvor programforetagendet er etableret, og den medlemsstat til hvilken sendingerne rettes har udnyttet direktivets mulighed for at indføre strengere regler vedrørende "offentlighedens interesse".

Når det er tilfældet kan den medlemsstat, der modtager udsendelserne (modtagerlandet) ifølge art. 3.2. tage kontakt til den medlemsstat, som har jurisdiktion (oprindelseslandet) for at forsøge at finde en løsning på de eventuelle problemer, som kan opstå. Ved modtagelsen af en begrundet anmodning fra modtagerlandet skal oprindelseslandet anmode fjernsynsforetagendet om at overholde de relevante bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse. Med "regler i offentlighedens interesse" menes i overensstemmelse med EF-Domstolens praksis vedrørende traktatens artikel 43 og 49 bl.a. bestemmelser om forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af mindreårige og kulturpolitik, jf. betragtning 32). Oprindelseslandet er ifølge artikel 3.2. forpligtet til inden 2 mdr. at underrette modtagerlandet om resultatet af anmodningen fra modtagerlandet.

Hvis modtagerlandet ikke finder, at det resultat, der opnået ved oprindelseslandets anmodning over for fjernsynsforetagendet er tilfredsstillende, kan modtagerlandet træffe passende foranstaltninger over for det pågældende fjernsynsforetagende på de vilkår, der er angivet i artikel 3.3. og 3.4. For det første gælder, at fjernsynsforetagendet skal have etableret sig i den anden medlemsstat med det formål at omgå de strengere regler i modtagerlandet. Inden der træffes foranstaltninger skal også Kommissionen og

oprindelseslandet underrettes og Kommissionen skal have truffet afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten. Kommissionen har 3 mdr. til at træffe denne afgørelse. Hvis Kommissionen beslutter, at foranstaltningerne er uforenelige med fællesskabsretten, skal modtagerlandet afstå fra at træffe de foreslåede foranstaltninger.

Formålet med de nye regler er ifølge direktivets betragtning 32) at kodificere EF-domstolens praksis om jurisdiktion og at indføre en mere effektiv procedure, der tager hensyn til medlemsstaternes interesser uden at skabe tvivl om, hvorvidt oprindelseslandsprincippet anvendes korrekt.

Da der i dag ikke er fastsat regler om samarbejdsprocedurer for klager eller samarbejde i øvrigt mellem Radio- og tv-nævnet (som det relevante danske tilsynsorgan) og andre europæiske tilsynsmyndigheder, foreslås det med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet, at der i radio- og fjernsynslovens § 40 indføres en ny bestemmelse, hvori det fastsættes, at Radio- og tv-nævnet samarbejder med tilsynsorganer i andre EU-lande, lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, samt øvrige europæiske lande. Endvidere foreslås indført en bemyndigelse for kulturministeren til at fastsætte nærmere regler herom i bekendtgørelsesform.

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser af betydning for stat, kommuner eller regioner.

Det vurderes, at arbejdet knyttet til Styrelsen for Bibliotek og Mediers sekretariatsbetjening af Radio- og tv-nævnet vil blive forøget i et mindre omfang som følge af nævnets nye opgave med at føre tilsyn med de nye regler for audiovisuelle on-demand-tjenester samt udvidelsen af radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde til også at omfatte udsendelse af lineært tv på teknologiske platforme såsom internettet og mobilnetværk.

6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v. af betydning.

7. De administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgere.

8. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget indeholder ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, EU-Tidende 2007 L 332, s. 27.

10. Hørte myndigheder og organisationer

[]

11. Sammenfattende skema

Samlet vurdering af konsekvenserne af lovforslaget

	Positive konsekvenser-/ mindre forbrug	Negative konsekvenser-/ merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner.	Ingen	Ingen af betydning
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Administrative konsekvenser for borgere	Ingen	Ingen

Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, EU-Tidende 2007 L 332, s. 27.</p>	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Radio- og fjernsynsloven

Til nr. 1 (§ 2)

Det foreslås, at radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1, ændres i overensstemmelse med direktivets teknologineutrale definition, således, at det fremover fastsættes, at udøvelse af programvirksomhed også omfatter lineær udsendelse af billedprogrammer til almenheden ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet. Herved vil radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde blive udvidet til at omfatte lineært tv uanset valget af teknologisk distributionsplatform, hvormed de nugældende regler i radio- og fjernsynsloven om reklamer, sponsorering og programindhold for lineært tv vil blive udstruktet til også at gælde for tv-udsendelser på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v.

Herudover foreslås det at ændre lovens § 2, stk. 1, således at det fremover fastsættes, at udøvelse af programvirksomhed også omfatter udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet.

Endvidere foreslås, at direktivets definitioner af en on-demand audiovisuel medietjeneste og en medietjenesteudbyder indføres i loven med henblik på i overensstemmelse med direktivets betragtninger som beskrevet ovenfor under afsnit 2.3.1 i de almindelige bemærkninger at afgrænse den kategori af audiovisuelle on-demand-tjenester, som den foreslåede nye regulering skal finde anvendelse på, samt identificere de medietjenesteudbydere, som skal reguleres. Således foreslås fastsat i lovens § 2, stk. 3, at ved en on-demand audiovisuel medietjeneste forstås i loven en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på modtagelse af programmer på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen. Med udtrykket "audiovisuel" henvises til levende billeder med eller uden lyd, herunder således stumfilm, men ikke lydtransmission eller radiotjenester. Hovedformålet med en audiovisuel medietjeneste er at udbyde programmer, men definitionen af en sådan tjeneste dækker i overensstemmelse med direktivets betragtninger også tekstbaseret indhold, der ledsager programmer, såsom undertekstningstjenester og elektroniske programoversigter. Selvstændige tekstbaserede tjenester omfattes ifølge direktivets betragtninger ikke af direktivet.

Endvidere foreslås fastsat, at ved en medietjenesteudbyder forstås i loven den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i en audiovisuel medietjeneste og bestemmer, hvordan det tilrettelægges. Med den foreslåede definition af medietjenesteudbyder udelukkes fysiske eller juridiske personer, der blot sender programmer, hvis redaktionelle ansvar påhviler tredjemænd.

Den gældende definition i lovens § 2, stk. 2, af fællesantenneanlæg foreslås videreført uændret.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.1.2. og 4.2.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 6, stk. 1)

Der er tale om en ændring af redaktionel karakter.

Til nr. 3 (§ 11, stk. 4)

Det foreslås, at tilladelse til programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal efter kulturministerens nærmere bestemmelse kan meddeles af Radio- og tv-nævnet uden forudgående udbud efter reglerne i lovens kapitel 8, og at kulturministeren kan bestemme, at sådan tilladelse i særlige tilfælde kan forlænges.

DR er indehaver af tilladelse til programvirksomhed på den fjerde FM-radiokanal. DRs tilladelse blev oprindeligt meddelt af Radio- og tv-nævnet for perioden 1. april 2001 til 31. marts 2009, og tilladelsen er efterfølgende af Radio- og tv-nævnet blevet forlænget på de i tilladelsen hidtil angivne vilkår til den 31. december 2009, jf. lovens § 11, stk. 3.

Som anført i afsnit 3 i de almindelige bemærkninger er det ved tillægsaftale af 9. juni 2009 til medieaftalen for 2007-2010 om udvikling af radiomarkedet m.v. bl.a. bestemt, at DRs rådighed over den fjerde FM-radiokanal forlænges indtil 31. december 2010 i lyset af, at regeringen i foråret 2010 vil komme med et oplæg om den fremtidige anvendelse af den fjerde FM-radiokanal som led i udspillet vedrørende næste medieaftale.

Den foreslåede bestemmelse om, at tilladelse til programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal efter kulturministerens nærmere bestemmelse kan meddeles af Radio- og tv-nævnet uden forudgående udbud muliggør, at DR i overensstemmelse med tillægsaftalen kan udøve programvirksomhed på den fjerde FM-radiokanal indtil 31. december 2010. Det er i den forbindelse hensigten, at kulturministeren benytter den foreslåede bemyndigelse til at meddele Radio- og tv-nævnet retningslinier om, at nævnet kan meddele tilladelse til DR til at udøve programvirksomhed på den fjerde FM-radiokanal på de i tilladelsen hidtil angivne vilkår indtil 31. december 2010.

Samtidig muliggør den foreslåede bestemmelse om, at kulturministeren kan bestemme, at sådan tilladelse i særlige tilfælde kan forlænges, at ministeren kan meddele nævnet retningslinier om en kortvarig forlængelse af tilladelsen til at udøve programvirksomhed indtil 31. december 2010 på de i tilladelsen angivne vilkår svarende til den forlængelsesmulighed, der er fastsat i lovens § 11, stk. 3, i relation til forlængelse af programvirksomhed på den fjerde FM-radiokanal og nyhedsdækningen på den femte FM-radiokanal uden forudgående udbud.

Til nr. 4 (§ 38 b)

Det foreslås, at bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 38 b til at fastsætte regler om TV 2/DANMARK A/S' public service-programvirksomhed suppleres og præciseres, så kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og tilrådighedsstillelse af programvirksomheden samt regler om, at TV 2/DANMARK A/S skal tilgængeliggøre oplysninger, der identificerer TV 2/DANMARK A/S over for seerne og brugerne.

Det er hensigten at benytte bemyndigelsen til i overensstemmelse med direktivets regler i bekendtgørelsen om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed at fastsætte regler om, at formidlet indhold også i audiovisuelle on-demand-tjenester, som måtte blive udbudt som led i TV 2/DANMARK A/S' public service-programvirksomhed, ikke må tilskynde til had p.g.a. race, køn, religion eller nationalitet, samt krav om, at tjenester med skadeligt indhold for mindreårige kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser disse.

Det er hensigten at fastsætte tilsvarende regler samt regler om fremme af produktion og adgang til europæiske programmer i bekendtgørelserne om vedtægt for DR og de regionale TV 2-virksomheder i forhold til audiovisuelle on-demand-tjenester, som udbydes af DR og de regionale TV 2-virksomheder, jf. radio- og fjernsynslovens § 15, stk. 4 og § 34, stk. 3.

Endvidere er det hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i bekendtgørelsen om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed at fastsætte regler om, at TV 2/DANMARK A/S skal tilgængeliggøre oplysninger, der identificerer TV 2/DANMARK A/S over for seerne og brugerne.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.2.2. og 4.4.2. i de almindelige bemærkninger. Endvidere henvises til lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 5 (§ 39, stk. 3)

Det foreslås, at lovens § 39, stk. 3, suppleres med en adgang for Radio- og tv-nævnet til også at indhente oplysninger m.v. fra øvrige medietjenesteudbydere, der er omfattet af Radio- og tv-nævnets virksomhed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, 8, 9 og 10.

Med forslaget vil også udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester og udbydere af tv-udsendelser på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v. være forpligtet til at meddele nævnet de oplysninger, udlevere de dokumenter m.v. og afgive de skriftlige udtalelser, som forlanges af nævnet som led i nævnets tilsynsvirksomhed.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.1.2. og 4.2.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 40, stk. 5)

Det foreslås fastsat, at Radio- og tv-nævnet samarbejder med tilsynsorganer i andre EU-lande, lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, samt øvrige europæiske lande. Endvidere foreslås fastsat, at nærmere regler herom kan fastsættes af kulturministeren.

Med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af reglerne om samarbejdsprocedurer m.v. i direktivets art. 3 er det hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i bekendtgørelsen om forretningsordenen for Radio- og tv-nævnet at fastsætte regler om, at Radio- og tv-nævnet – såfremt nævnet finder, at en fjernsynsudsendelse fra et programforetagende, som er etableret i en anden medlemsstat, ikke stemmer overens med de bestemmelser i den danske lovgivning, som er strengere end direktivets bestemmelser og programforetagendet har etableret sig i en anden medlemsstat for at omgå den danske lovgivning – kan træffe foranstaltninger mod foretagendet, hvis Kommissionen har godkendt disse i overensstemmelse med fremgangsmåden foreskrevet i direktivets art. 3.2.-3.5. Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om, at hvis en anden medlemsstat har fremsat en begrundet anmodning til Danmark i overensstemmelse med direktivets art. 3.2., skal Radio- og tv-nævnet vurdere om anmodningen vedrører et programforetagende under dansk jurisdiktion, som udbyder en tv-udsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod denne medlemsstat, og om det er spørgsmål om overtrædelse af en bestemmelse vedrørende offentlighedens interesse, som er mere detaljeret eller strengere end direktivets bestemmelser. Hvis Radio- og tv-nævnet finder, at dette er tilfældet, skal nævnet opfordre programforetagendet til at følge bestemmelsen. Ra-

dio- og tv-nævnet skal senest 2 mdr. efter, at nævnet har modtaget begæringen, underrette den anden medlemsstat om de truffe foranstaltninger og om det resultat, der er opnået.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.6.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 42, nr. 2)

Det foreslås, at Radio- og tv-nævnets opgave med at registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder og kortbølgesendemuligheder samt at føre tilsyn med programvirksomheden udvides til også at omfatte øvrige elektroniske kommunikationsnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Hermed vil også udbydere af lineære programmer via internettet og mobilnetværk m.v. fremover blive omfattet af den i dag gældende ordning om registrering hos Radio- og tv-nævnet af programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel, jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder og kortbølgesendemuligheder, jf. lovens § 47.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.1.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 42 a)

I den foreslåede bestemmelse fastslås, at Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med on-demand audiovisuel programvirksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 1 og 14. Endvidere fastslås, at Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om indstilling af denne programvirksomhed, hvis medietjenesteudbyderen overtræder loven eller bestemmelser fastsat efter loven, såfremt en overtrædelse er grov eller overtrædelser er ofte gentagne, jf. lovforslagets § 1, nr. 18.

Som omtalt i afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger vil tilsynet med de audiovisuelle on-demand-tjenester basere sig på klager, presseomtale o. lign., herunder adgang for nævnet til at tage sager op af egen drift.

Til nr. 9 (§ 44, nr. 2)

Der er bl.a. tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 21.

Med forslaget træffer Radio- og tv-nævnet ikke alene afgørelse om indholdet af reklamer i radio og fjernsyn, men også i on-demand audiovisuelle medietjenester, jf. lovens §§ 76-77.

Til nr. 10 (§ 44, nr. 6)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 26.

Til nr. 11 (overskriften til kapitel 8)

Det foreslås at ændre overskriften fra "Tilladelse til og registrering af programvirksomhed" til "Programvirksomhed på grundlag af tilladelse og registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed". Der henvises til afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger.

Med forslaget udvides lovens kapitel 8 om tilladelse til og registrering af programvirksomhed til også at omfatte en regulering af on-demand audiovisuel programvirksomhed og tv-udsendelser på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v.

Til nr. 12 (§ 45, stk. 1)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 1 og 11, hvorved lovens anvendelsesområde udvides til at omfatte udbydere af audiovisuelle medietjenester.

Til nr. 13 (§ 46)

Det foreslås, at lovens § 46 ændres, så kulturministeren får en bemyndigelse til at fastsætte regler for, hvornår tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der udøver programvirksomhed efter lovens kapitel 8, hører under dansk myndighed.

Der er i dag i såvel lovens § 46 som i bekendtgørelse om programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel og kortbølgesendemuligheder fastsat regler om hvornår der foreligger dansk jurisdiktion.

Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse skal benyttes til at fastsætte regler i bekendtgørelsesform om jurisdiktion i overensstemmelse med de nye regler i direktivets art. 2 i relation til såvel udbydere af fjernsynsudsendelser som udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester. Der henvises til afsnit 2.2.1. i de almindelige bemærkninger.

Herudover kan bemyndigelsen anvendes til at fastsætte yderligere regler om jurisdiktion med henblik på at opfylde internationale forpligtelser i øvrigt, som Danmark måtte påtage sig.

Til nr. 14 (§ 47)

Det foreslås, at lovens § 47 udvides til også at omfatte foretagender, der udbyder lineær programvirksomhed ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnetværk samt on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, idet det samtidig fastsættes, at medietjenesteudbydere, der udbyder sådan on-demand audiovisuel programvirksomhed kan udøve programvirksomhed uden registrering.

Med forslaget til affattelse af lovens § 47, stk. 1, vil foretagender, der udsender lineært tv på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v. fremover være underlagt et krav om registrering hos Radio- og tv-nævnet.

Herudover foreslås, at § 47 suppleres med en bemyndigelsesbestemmelse, så kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om de foretagender, der er omfattet af § 47, stk. 1 og 2, herunder regler om, at foretagenderne skal tilgængeliggøre oplysninger, der identificerer foretagendet over for seerne og brugerne.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.4.2.

Til nr. 15 (§ 48)

Det foreslås, at bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 48 til at fastsætte regler om programvirksomheden suppleres og præciseres, så kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og tilrådighedsstillelse af programvirksomheden.

Det er hensigten at benytte bemyndigelsen til i overensstemmelse med reglerne i direktivet om audiovisuelle medietjenester i bekendtgørelsesform at fastsætte regler om, at formidlet indhold også i audiovisuelle on-demand-tjenester ikke må tilskynde til had p.g.a. race, køn, religion eller nationalitet, samt regler for sådanne tjenester om fremme af produktion og adgang til europæiske programmer og krav om, at tjenester med skadeligt indhold for mindreårige kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser disse.

De relevante nye bestemmelser i direktivet, som alene finder anvendelse på de audiovisuelle on-demand-tjenester, er som anført i afsnit 2.3.2. i de almindelige bemærkninger art. 3h om beskyttelse af mindreårige og art. 3i om fremme af produktion og adgang til europæiske programmer.

Direktivets art. 3h pålægger medlemsstaterne at træffe passende foranstaltninger for at sikre, at sådanne tjenester, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser sådanne tjenester.

Direktivet om "Fjernsyn uden grænser" indeholder i art. 22 bestemmelser om beskyttelse af mindreårige ved fjernsynsudsendelser. Denne bestemmelse videreføres uændret ved direktivet om audiovisuelle medietjenester. Direktivets art. 3h er således ikke lige så vidtrækkende som bestemmelserne i art. 22 i direktivet om "Fjernsyn uden grænser".

Ifølge art. 22.1 i direktivet om "Fjernsyn uden grænser" skal medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger for at sikre, at tv-spredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, ikke udsender programmer, som i "alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, herunder navnlig programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold". Derudover gælder, at foranstaltningerne skal udstrækkes til også at finde anvendelse på andre programmer, som kan "skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling", medmindre det ved valget af sendetidspunkt eller ved tekniske foranstaltninger sikres, at mindreårige i udsendelsesområdet normalt ikke ser eller hører udsendelserne. Når sådanne programmer udsendes i ukodet form, skal medlemsstaterne sikre, at der forud for dem gives en akustisk advarsel, eller at de under hele deres varighed er markeret med et visuelt symbol. Disse bestemmelser er i Danmark gennemført ordret i bekendtgørelsesform, jf. bekendtgørelse om vedtægt for DR, bekendtgørelse om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed, bekendt-

gørelse om ikke-kommercielt tv i MUX 1 og bekendtgørelse om programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel og kortbølgesendemuligheder. Bestemmelserne indgår tillige i DRs og de regionale TV 2-virksomheders public service-kontrakter samt i TV 2/DANMARK A/S' tilladelse til at udøve public service-programvirksomhed.

Både art. 22.1 i direktivet om "Fjernsyn uden grænser" og art. 3h i direktivet om audiovisuelle medietjenester vedrører programmer/tjenester, som alvorligt kan skade den fysiske, psykiske eller moralske udvikling hos mindreårige. Hvad der menes med "alvorlig skade" fremgår ikke af direktivet. Når det gælder fjernsynsudsendelser angives dog i art. 22.1 i direktivet om "Fjernsyn uden grænser" særskilt programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold.

Når det gælder spørgsmålet om på hvilken måde audiovisuelle on-demand-tjenester med det omtalte skadelige indhold kan leveres giver betragtning 45 til direktivet om audiovisuelle medietjenester god vejledning. Således angives anvendelse af personlige identifikationsnumre (PIN-koder), filtreringssystemer eller mærkning. Herudover henvises til forskellige eksempler på mulige foranstaltninger, som angives i Europa-parlamentets og rådets rekommandation af den 20. december 2006 om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten.

Det er på denne baggrund hensigten at anvende den foreslåede bemyndigelse til i bekendtgørelsesform at gennemføre bestemmelserne i direktivets art. 3h, herunder ved angivelse af mulige foranstaltninger ved tilrådighedsstillelse af tjenester med det omtalte skadelige indhold.

Ifølge art. 3i.1 skal medlemsstaterne sikre, at udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester, når det er muligt, ved passende midler fremmer produktion af og adgang til europæiske programmer. En sådan fremme kan ifølge artiklen bl.a. vedrøre det finansielle bidrag, som sådanne tjenester yder til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, eller den andel og/eller fremtrædende plads, som europæiske programmer indtager i kataloget over de programmer, som tilbydes af tjenesten. I art. 3i.2 bestemmes, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om gennemførelsen af disse forpligtelser senest den 19. december 2011 og derefter hvert fjerde år.

Der er i art. 4 i direktivet om "Fjernsyn uden grænser" fastsat regler om fremme af tv-foretageders udsendelse af europæiske programmer. Således bestemmes i art. 4.1, at medlemsstaterne skal, når det er muligt, med passende midler drage omsorg for, at tv-foretager afsætter den største halvdel af den sendetid, der ikke består af nyheder, sportsbegivenheder m.v. til transmission af europæiske programmer. Direktivet om audiovisuelle medietjenester indeholder ingen ændringer heri. Bestemmelserne er i Danmark gennemført i bekendtgørelsesform samt i DRs og de regionale TV 2-virksomheders public service-kontrakter samt TV 2/DANMARK A/S' tilladelse til at udøve public service-programvirksomhed. De relevante bekendtgørelser er bekendtgørelse om vedtægt for DR, bekendtgørelse om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed, bekendtgørelse om ikke-kommercielt tv i MUX 1 og bekendtgørelse om programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel og kortbølgesendemuligheder.

Art. 3i.1 i direktivet om audiovisuelle medietjenester stiller ikke nogen krav om hvorledes tilskyndelsen skal ske, men overlader det til medlemsstaterne at bestemme på hvilken måde det skal ske. Reglerne indeholder heller ikke nogen absolutte krav i forhold til denne fremme, men alene, at tilskyndelsen skal ske "når det er muligt og ved passende midler".

Om baggrunden for bestemmelsen står i direktivets betragtning 48, at audiovisuelle on-demand-tjenester rummer i sig muligheden for delvis at erstatte fjernsynsudsendelser, hvorfor de, når det er muligt, bør fremme produktionen og distributionen af europæiske programmer og dermed aktivt bidrage til, at den kulturelle mangfoldighed fremmes. Som eksempel på en sådan støtte til europæiske programmer angives, foruden økonomiske bidrag, en mindste andel af europæiske programmer i "video on-demand"-kataloger eller en attraktiv præsentation af europæiske programmer i elektroniske programoversigter.

Udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester må antages at have forskellige forudsætninger for at fremme europæiske produktioner alt afhængig af hvilke programmer eller hvilken målgruppe tjenesten hovedsagelig er rettet mod. Herudover kan behovet for forskellige former for støtte variere over tid. At foreskrive en særlig fremgangsmåde for hvorledes fremme af europæiske programmer skal ske kan medføre vanskeligheder for visse udbydere. Dette vil også kunne medføre, at en ønskværdig fleksibilitet modvirkes.

På denne baggrund er det hensigten, at den foreslåede bemyndigelse benyttes til i bekendtgørelsesform at fastsætte, at de, som udbyder audiovisuelle on-demand-tjenester ved passende midler og når det er praktisk muligt (dvs. "tilstræber") skal fremme produktionen af og adgang til europæiske programmer. Samtidig er det hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte, at udbyderne efter anmodning skal indsende oplysninger om overholdelsen af denne forpligtelse til Radio- og tv-nævnet som den kompetente tilsynsmyndighed med henblik på, at direktivets rapporteringsforpligtelse kan opfyldes. Det er som anført i afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger i den forbindelse ikke hensigten at indføre anmeldelses- eller registreringsordninger for audiovisuelle on-demand-tjenester. Nævnets indhentning af de relevante oplysninger må således ske på baggrund af nævnets generelle viden om forekomsten af danske udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester eller gennem brancheorganisationer.

Med direktivet om audiovisuelle medietjenester udgår art. 6 i direktivet om "Fjernsyn uden grænser" om definitionen af europæiske programmer. Definitionen indgår i stedet med visse justeringer i art. 1n i direktivet om audiovisuelle medietjenester. Det er i den forbindelse hensigten også at anvende bemyndigelsesbestemmelsen til at implementere definitionen af europæiske programmer i den justerede form, herunder i de ovennævnte eksisterende bekendtgørelser, public service-kontrakter samt public service-tilladelse, hvor der er fastsat krav om afsættelse af sendetid til europæiske programmer.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger. Endvidere henvises til lovforslagets § 1, nr. 4.

Til nr. 16 (§ 49, stk. 2)

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 14, hvorved lovens § 47 udvides til også at omfatte foretagender, der udbyder lineær programvirksomhed ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet samt on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven.

Med forslaget opretholdes det hidtidige krav i lovens § 49, stk. 2, om at foretagender, der udøver programvirksomhed efter lovens kapitel 8 skal identificere sig ved afslutningen af hvert program, i forhold til foretagender, der udøver programvirksomhed på

grundlag af tilladelse eller registrering. On-demand audiovisuel programvirksomhed vil derimod ikke være omfattet af dette identifikationskrav.

Til nr. 17 (§ 50, stk. 2)

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 14.

Til nr. 18 (§ 50, stk. 3)

Det foreslås, at Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af on-demand audiovisuel programvirksomhed, jf. lovens § 47, stk. 1, 2. pkt., hvis medietjenesteudbyderen overtræder loven eller bestemmelser fastsat efter loven, såfremt en overtrædelse er grov eller overtrædelser er ofte gentagne, jf. også lovforslagets § 1, nr. 8.

Til nr. 19 (overskriften til kapitel 11)

Det foreslås at ændre overskriften fra "Reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber" til "Reklamer og sponsorering m.v. af programmer samt indgåelse af partnerskaber".

Hermed udvides lovens kapitel 11 om reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber til også at omfatte en regulering af produktplacering for lineært tv og audiovisuelle on-demand-tjenester.

Dertil kommer, at lovens kapitel 11 foreslås udvidet til også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven.

Der henvises til afsnit 4.2.2. og 4.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Direktivet opererer som anført i afsnit 2.3.1. med begrebet "audiovisuel kommerciel kommunikation". Begrebet defineres i direktivets art. 1 h) som billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed. Sådanne billeder følger med eller er indeholdt i et program mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål. Audiovisuel kommerciel kommunikation omfatter ifølge definitionen bl.a. tv-reklamer, sponsorering,

teleshopping og produktplacering. Af direktivets betragtning 26) fremgår, at begrebet ikke bør omfatte public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed.

Ved implementeringen af direktivets nye regler om reklamer og sponsorering for audiovisuelle on-demand-tjenester og produktplacering for lineært tv og audiovisuelle on-demand-tjenester foreslås, at reguleringen i radio- og fjernsynslovens kapitel 11 om reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber og regler fastsat i medfør af loven i den tilhørende reklamebekendtgørelse fortsat skal tage udgangspunkt i lovens begreber om reklame og sponsorering. Som en nyskabelse foreslås det med den foreslåede bestemmelse i § 85 a, at reguleringen fremover også vil tage udgangspunkt i det særskilt definerede begreb om produktplacering, jf. lovforslagets § 1, nr. 26. Det foreslås, at teleshopping, som med de nuværende regler betragtes som en form for reklame, fortsat ikke reguleres særskilt i radio- og fjernsynsloven.

Til nr. 20 (§ 75, stk. 1)

Med forslaget præciseres, at bestemmelsen i lovens § 75, stk. 1, om at reklamer højst må udgøre 15 % af den enkelte tilladelseshavers daglige sendetid og højst 12 minutter pr. time, alene finder anvendelse i forhold til reklamer i radio og lineært fjernsyn.

Til nr. 21 (§ 77)

Det foreslås, at ministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, hvorledes reklamer kan indgå i programvirksomheden i radio og fjernsyn udvides til at omfatte on-demand audiovisuel programvirksomhed, så ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvorledes reklamer kan indgå i programvirksomheden, herunder regler om identifikation, placering, indhold og omfang af reklamer i radio, fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester.

Der er i radio- og fjernsynsloven og i bekendtgørelse om reklamer og sponsorering i radio og fjernsyn ("reklamebekendtgørelsen") i dag fastsat regler om identifikation, placering, indhold og omfang af reklamer i radio og fjernsyn.

Ifølge direktivets art. 3e.1 a-b skal audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere klart kunne identificeres, skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er forbudt, og der må ikke anvendes subliminale teknikker. Reglerne i direktivets

art. 3e.1 a-b om identifikation m.v. af audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere er i vidt omfang allerede implementeret i dansk ret.

Der er i radio- og fjernsynsloven og reklamebekendtgørelsen fastsat regler om identifikation m.v. af tv- og radio-reklamer. I e-handelsloven, som implementerer e-handelsdirektivet, er der også fastsat regler om identifikation af "kommerciel kommunikation". Disse regler er dog mere omfattende end reglerne i direktivet om audiovisuelle medietjenester, idet e-handelsloven også fastsætter krav om afsenderidentifikation og specifikke krav i relation til identifikation af reklametilbud som for eksempel rabatter, tilgift, gaver samt salgsfremmende konkurrencer og spil. Det forhold, at e-handelsdirektivets reklameidentifikationsregler således er "bredere" end reglerne i direktivet om audiovisuelle medietjenester, skal formentlig ses i lyset af, at e-handelsdirektivet også omfatter e-handel-kommunikation, hvor det – i modsætning til audiovisuelle reklamer, hvor afsenderen typisk vil fremgå – er relevant at fastsætte krav om afsenderbetegnelse.

Herudover indeholder markedsføringsloven en regel om reklameidentifikation i form af en strafbelagt bestemmelse om, at reklamer umiddelbart skal kunne identificeres som sådan uanset deres form og uanset, i hvilket medium de bringes. Bestemmelsen supplerer reglerne om reklameidentifikation i radio- og fjernsynslovgivningen og e-handelsloven. Ved siden af bestemmelsen finder markedsføringslovens generalklausul og forbudet mod vildledning anvendelse på tilfælde, hvor der ikke vil kunne straffes for manglende reklameidentifikation, men hvor den anvendte fremgangsmåde må karakteriseres som værende i strid med god markedsføringsskik eller vildledende.

Selvom reglerne om identifikation m.v. i direktivet om audiovisuelle medietjenester således i vidt omfang allerede er implementeret i dansk ret, vurderes det hensigtsmæssigt – af hensyn til at sikre en så korrekt gennemførelse af direktivet som muligt og skabe en primær indgang til reguleringen af de audiovisuelle medietjenesteudbydere – at udvide radio- og fjernsynslovgivningens regler om identifikation m.v. til også at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed. Det er således hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i reklamebekendtgørelsen i overensstemmelse med direktivets regler at fastsætte regler om identifikation af reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Ifølge direktivets art. 3e.1 c i-ii må audiovisuel kommerciel kommunikation ikke skade respekten for den menneskelige værdighed eller indeholde eller fremme nogen forskels-

behandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, nationalitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering. Tilsvarende krav er for reklamer i dag fastsat i reklamebekendtgørelsen. Reglerne i reklamebekendtgørelsen om forbud mod forskelsbehandling m.v. skal udvides til også at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

I direktivets art. 3e.1 c iii-iv fastsættes, at audiovisuel kommerciel kommunikation ikke må tilskynde til adfærd, der kan være til skade for sundheden eller sikkerheden eller til stor skade for miljøbeskyttelsen. Tilsvarende krav er for reklamer i fjernsyn og radio fastsat i reklamebekendtgørelsen.

Det er hensigten, at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til at udvide reglerne herom i reklamebekendtgørelsen til også at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

I direktivets art. 3e.1d findes et forbud mod alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende cigaretter og andre tobaksvarer. Der gælder således et generelt forbud mod markedsføring af tobaksvarer i tv-programmer og audiovisuelle on-demand-tjenester.

Der må i Danmark ikke udsendes reklamer for – eller ske sponsorering til fordel for – tobaksprodukter eller for varer, der fortrinsvis benyttes i forbindelse med tobaksrygning, jf. lov om forbud mod tobaksreklame m.v. "Reklame" er i loven defineret som enhver handling, der i erhvervsøjemed har til formål at fremme afsætningen af tobaksvarer. Direktivets forbud er således allerede gennemført i dansk lovgivning. Det vurderes imidlertid hensigtsmæssigt, at de nuværende regler i reklamebekendtgørelsen om forbud mod reklamer for tobaksprodukter m.v., jf. lov om forbud mod tobaksreklame m.v., udvides til eksplicit at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed. Det er på denne baggrund hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til at fastsætte regler herom i reklamebekendtgørelsen.

Art. 3e.1e bestemmer, at audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer ikke må være rettet specifikt mod mindreårige og ikke må tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer. Tilsvarende bestemmelser findes i art. 15 a og e i "Direktivet om Fjernsyn uden grænser". Art. 15 a-f i "Direktivet om Fjernsyn uden grænser", som ikke er blevet ændret gennem direktivet om au-

diovisuelle medietjenester, indeholder specifikke krav i forhold til fjernsynsreklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer. Ifølge artiklen må fjernsynsreklamer og teleshopping ikke

- a. Specielt henvende sig til mindreårige og må især ikke vise mindreårige, der indtager disse drikkevarer,
- b. Forbinde indtagelse af alkohol med øgede fysiske præstationer eller bilkørsel,
- c. Skabe det indtryk, at indtagelsen af alkohol bidrager til succes på det sociale eller seksuelle område,
- d. Antyde at alkohol har terapeutiske egenskaber, at den virker stimulerende eller beroligende eller, at den kan bruges til at løse personlige konflikter med,
- e. Tilskynde til umådeholden indtagelse af alkohol eller fremstille afholdenhed eller mådehold i et negativt lys, eller
- f. Fremhæve drikkevarernes høje alkoholprocent som en positiv egenskab.

Disse regler er i Danmark med hjemmel i radio- og fjernsynsloven gennemført i reklamebekendtgørelsen for så vidt angår tv og radio. Reglerne skal bibeholdes – idet det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til at fastsætte, at reglerne om, at audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer ikke må være rettet specifikt mod mindreårige og ikke må tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer, jf. også art. 15 a og e i ”Direktivet om Fjernsyn uden grænser”, skal udvides til at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Art. 3e.1 f i direktivet om audiovisuelle medietjenester bestemmer, at audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er forbudt. I direktivets art. 3f og 3g findes også bestemmelser om lægemidler og medicinske behandlinger når det gælder sponsorering og produktplacering.

I radio- og fjernsynslovens § 76, stk. 2, og reklamebekendtgørelsen er det fastsat, at reklamer for lægemidler og sundhedsydelser kan udsendes i henhold til regler fastsat herom i lov om lægemidler og lov om markedsføring af sundhedsydelser eller regler fastsat i medfør heraf. I 2002 blev lov om lægemidler ændret, således at det blev tilladt at udsende reklamer for ikke-receptpligtige lægemidler i fjernsyn. Der er således i lov om lægemidler et generelt forbud mod reklame for receptpligtige lægemidler.

Med disse regler er de forskellige forbud i direktivet om audiovisuelle medietjenester mod markedsføring af receptpligtige lægemidler opfyldt i dansk ret. Det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til i reklamebekendtgørelsen at præcisere, at reglerne om reklamer for lægemidler efter reglerne i lov om lægemidler også omfatter reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

I art. 3e.1 g angives, at audiovisuel kommerciel kommunikation ikke må skade mindreårige på fysisk eller moralsk vis. Den må ikke direkte tilskynde mindreårige til at købe eller leje et produkt eller en tjenesteydelse ved at udnytte deres manglende erfaring eller deres godtroenhed, direkte opfordre dem til at overtale deres forældre eller andre til at købe de varer eller tjenesteydelser, der reklameres for, udnytte mindreåriges særlige tillid til forældre, lærere eller andre eller uden grund vise mindreårige i farlige situationer. Disse regler er i Danmark gennemført i reklamebekendtgørelsen for radio og tv. Det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til at udvide disse regler til også at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Det bemærkes, at markedsføringsloven tillige indeholder en bestemmelse om markedsføring rettet mod børn og unge. Bestemmelsen fastsætter en særlig norm for markedsføring rettet mod denne målgruppe, som foreskriver, at man skal udvise særlig hensyntagen til børns og unges manglende erfaring og større godtroenhed. Bestemmelsen indeholder tillige et strafbelagt forbud mod brug af særlige virkemidler i reklamer rettet mod børn og unge. Disse regler berøres ikke af de foreslåede regler.

Til nr. 22 (§ 79)

Det foreslås at udvide definitionen af sponsorering af programmer i lovens § 79 til at omfatte sponsorering i tilknytning til programmer i on-demand audiovisuelle medietjenester omfattet af loven samt at præcisere, at kredsen af co-producenter også omfatter udbydere og producenter af programmer i on-demand audiovisuelle medietjenester.

Direktivets art. 3f fastsætter regler om sponsorering i såvel fjernsynsudsendelser som audiovisuelle on-demand-tjenester. Begrebet "sponsorering" defineres i artikel 1k i direktivet som ethvert bidrag fra et offentligt eller privat foretagende eller en fysisk person, der ikke udbyder audiovisuelle medietjenester eller producerer audiovisuelle

programmer, til finansieringen af audiovisuelle medietjenester eller programmer, med henblik på at promovere foretagendets navn, varemærke, image, virksomhed eller produkter. Definitionen svarer hovedsageligt til definitionen af sponsorering i direktivet om "Fjernsyn uden grænser" og i radio- og fjernsynslovens § 79, hvorfor denne bestemmelse foreslås udvidet som ovenfor anført.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 19.

Bestemmelserne i direktivets art. 3f svarer stort set til bestemmelserne om sponsorering i direktivet om "Fjernsyn uden grænser". Endvidere har art. 3f.1 c indført mere specifikke regler om på hvilken måde sponsorerede programmer skal identificeres – herunder gives der også mulighed for, at angivelse af sponsorens navn, logo og/eller andet symbol sker undervejs i programmerne (og ikke som hidtil kun ved programmerens begyndelse og/eller slutning). Dertil kommer, at der i art. 3f.4 er indført mulighed for medlemsstaterne til at forbyde, at der vises et sponsorlogo under børneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.

Kravene i direktivets art. 3f.1a-b i relation til medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed samt tilskyndelse til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser er gennemført i radio- og fjernsynslovens §§ 81-82 og i reklamebekendtgørelsen. Disse regler vil med udvidelsen af lovens kapitel 11 til bl.a. også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven blive udvidet til også at gælde for sådan virksomhed.

Bestemmelserne i direktivets art. 3f.1c kræver, at sponsorerede programmer i tv og audiovisuelle on-demand-tjenester identificeres som sådanne på en passende måde ved programmernes begyndelse og/eller slutning eller undervejs i dem. Ifølge de nugældende regler i radio- og fjernsynslovens § 80, stk. 1, og i reklamebekendtgørelsen skal sponsorerede programmer klart kunne identificeres ved, at sponsorens navn, mærke (logo), produkt eller tjenesteydelse er angivet ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder. Sådanne angivelser må derimod ikke forekomme i programmet. De danske regler vil med udvidelsen til også at gælde for programmer i audiovisuelle on-demand-tjenester opfylde direktivets krav. Direktivet giver som nævnt mulighed for, at angivelse af sponsorens navn, logo og/eller andet symbol også sker undervejs i programmerne. Der foreslås ikke i forbindelse med implementeringen af direktivet indført adgang til at angive sponsorens navn, logo og/eller andet symbol undervejs i programmerne. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 23.

Forbudet i direktivets art. 3f.2 om, at audiovisuelle medietjenester eller programmer ikke må sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer, er for fjernsyns vedkommende gennemført i radio- og fjernsynslovens § 83, stk. 1, og i reklamebekendtgørelsen. Disse regler vil med udvidelsen af lovens kapitel 11 til bl.a. også at omfatte en regulering af reklamer og sponsoring i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven blive udvidet til også at gælde for sådan virksomhed.

Direktivets forbud i art. 3f.3 mod sponsorering, der promoverer bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er for fjernsyns vedkommende gennemført i radio- og fjernsynslovens § 80, stk. 2, og i reklamebekendtgørelsen. Anvendelsesområdet for disse regler vil med udvidelsen af lovens kapitel 11 til bl.a. også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven blive udvidet til også at gælde for sådan virksomhed.

Til nr. 23 (§ 80, stk. 1)

Der er tale om en redaktionel tilretning af bestemmelsen i overensstemmelse med direktivets art. 3f.c.

Der er ikke tilsigtet ændringer i retstilstanden.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 22.

Til nr. 24 (§ 81)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af udvidelsen af lovens kapitel 11 til bl.a. også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 19.

Til nr. 25 (§ 84, stk. 1)

Det foreslås, at forbudet i radio- og fjernsynslovens § 84, stk. 1, mod sponsorering af nyheds- og aktualitetsprogrammer i fjernsyn udvides til også at gælde on-demand audiovisuelle medietjenester.

Ved den foreslåede udvidelse af anvendelsesområdet for radio- og fjernsynslovens § 84, stk. 1, implementeres direktivets art. 3f.4 om forbud mod sponsorering af nyheds- og aktualitetsprogrammer i audiovisuelle medietjenester.

Til nr. 26 (§ 85 a)

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Som anført i afsnit 4.3.2. er det med den foreslåede regulering af produktponsorering i § 85 a, stk. 3 og 4, forventningen, at der i praksis vil forekomme relativt få tilfælde af produktponsorering af betydelig værdi, og at størstedelen af den produktponsorering, der vil finde sted derfor fortsat vil blive underlagt de i dag gældende danske regler for produktponsorering.

Til illustration kan nævnes, at hvis et produkt af betydelig økonomisk værdi – eksempelvis en bil – leveres til et program med henblik på at indgå som en præmie i en konkurrence i programmet, og præmien efterfølgende overdrages til vinderen af konkurrencen eller returneres til leverandøren af præmien i tilfælde af, at der ikke findes en vinder i konkurrencen, så er der ikke nogen residualværdi for udbyderen af programmet og leveringen af produktet har dermed ikke haft nogen betydelig værdi. I denne situation vil leveringen af produktet til programmet være underlagt reglerne for produktponsorering.

Til nr. 27 (§ 90, stk. 3)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 2, nr. 2.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til ophævelsen af bestemmelsen henvises til afsnit 4.5.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 28 (§ 93, stk. 1)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 8 og 18.

Til nr. 29 (§ 93, stk. 2)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 26.

Til § 2

Ophavsretsloven

Til nr. 1 (overskriften til § 25 i kapitel 2)

Det foreslås at ændre overskriften fra "Reportage af dagsbegivenheder" til "Reportage af dagsbegivenheder og korte nyhedsindslag". Der henvises til afsnit 4.5.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 25 a)

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.5.2. i de almindelige bemærkninger.

Det er hensigten, at de nærmere regler for korte nyhedsindslag i generelle nyhedsprogrammer fra begivenheder af stor interesse for offentligheden – herunder fastlæggelsen af hvad, der forstås ved nyhedsprogrammer, afgrænsningen af de omfattede begivenheder samt længden af de korte nyhedsindslag m.v. – fastsættes i bekendtgørelsesform. Derfor foreslås samtidig indsat en bemyndigelse til ministeren til at fastsætte nærmere regler herom, jf. bemærkningerne nedenfor om den foreslåede bestemmelses stk. 1-3.

Til stk. 1

Det foreslås i stk. 1 fastsat, at et fjernsynsforetagende i en medlemsstat inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde i sine generelle nyhedsprogrammer har ret til at anvende korte nyhedsindslag fra begivenheder af stor interesse for offentligheden, som et andet fjernsynsforetagende har eneret til at transmittere. Endvidere foreslås fastsat, at et fjernsynsforetagende også må anvende de korte nyhedsindslag, hvis det generelle nyhedsprogram senere bliver stillet til rådighed på en sådan måde, at almenheden får adgang til det på et individuelt valgt sted og tidspunkt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en indskrænkning i fjernsynsforetagenders signalret, der følger af ophavsretslovens § 69.

De korte nyhedsindslag må efter forslaget kun anvendes til generelle nyhedsprogrammer og må kun anvendes on-demand, hvis det samme program tilbydes tidsforskudt af den samme medietjenesteudbyder. Medietjenesteudbydernes praksis med at udbyde deres live-tv-udsendelser af nyhedsprogrammer som on-demand-tjenester, efter de har været sendt i direkte tv, er således stadig muligt med forslaget, uden at det er nødvendigt at skræddersy det enkelte program ved at udelade korte nyhedsindslag. Muligheden begrænses til levering af det identiske tv-program på on-demand basis fra samme medietjenesteudbyder, så det ikke kan anvendes til at skabe nye on-demandbaserede forretningsmodeller på grundlag af korte nyhedsindslag. Retten til korte nyhedsindslag giver dermed ikke i sig selv en medietjenesteudbyder ret til at anvende de korte nyhedsindslag on-demand.

Det fremgår af direktivets betragtning 39, at de korte nyhedsindslag kan benyttes til EU-dækkende udsendelser via enhver kanal, herunder rene sportskanaler. Dette tyder på, at et generelt nyhedsprogram udelukkende godt kan indeholde sportsnyheder. Det er værd at hæfte sig ved, at der skal være tale om et generelt nyhedsprogram. I det begreb ligger både den begrænsning, at programmet skal være generelt og ikke et specifikt, temabaseret nyhedsprogram, f.eks. om et enkelt emne eller en enkelt sportsgren. Derudover er det et krav, at der er tale om et nyhedsprogram. Begrebet generelle nyhedsprogrammer kan ikke omfatte kompilering af korte nyhedsindslag i underholdningsprogrammer.

Direktivet definerer ikke nærmere, hvilke begivenheder der skal gives adgang til at få korte nyhedsindslag fra andet end, at der skal være tale om en begivenhed af stor interesse for offentligheden.

Det kan anføres, at det blotte faktum, at et fjernsynsforetagende har erhvervet eneretten til begivenheden taler for, at begivenheden er af stor interesse for offentligheden. Modsat kan det anføres, at et kommercielt fjernsynsforetagendes beslutning om at erhverve enerettighederne til en begivenhed i første omgang er styret af økonomiske interesser og ikke af begivenhedens potentielle interesse for offentligheden. Begivenhedens potentielle målgruppe og annoncørers og sponserers interesse for at deltage i udsendelsen vil i visse situationer være vigtigere end offentlighedens interesse, selvom

interesserne naturligvis kan være sammenfaldende. Det blotte forhold, at et fjernsynsforetagende har erhvervet eneretten til en begivenhed, bør efter Kulturministeriets opfattelse ikke i sig selv medføre, at begivenheden er af stor interesse for offentligheden. At begivenheden skal have stor interesse for offentligheden må betyde, at den skal have en nyhedsværdi, der tiltaler en større kreds af personer og samtidig være af interesse for andre end dem, der normalt følger begivenheder af lignende art på tv. Et eksempel herpå kan være fodbold. Kampe i 1. division og SAS ligaen har interesse for en bestemt, men alligevel afgrænset del af befolkningen. Denne gruppe af mennesker bliver væsentligt forøget, når der f.eks. er tale om kamp med dansk deltagelse ved VM-slutrunden. En sådan kamp vil være af interesse for andre end dem, som normalt følger med i fodbold og vil dermed være af stor interesse for offentligheden.

Det forekommer derfor efter Kulturministeriets opfattelse oplagt, at de begivenheder, som fremgik af den ophævede bekendtgørelse nr. 809 af 19. november 1998 om udnyttelse af tv-retteligheder til begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, betragtes som begivenheder af stor interesse for offentligheden. De af bekendtgørelsen omfattede begivenheder var 1) OL, sommer- og vinterlege: Legene i deres helhed, 2) VM og EM i fodbold (herrer): Alle kampe med dansk deltagelse samt semifinaler og finaler, 3) VM og EM i håndbold (herrer og damer): Alle kampe med dansk deltagelse samt semifinaler og finaler, 4) Danmarks VM- og EM-kvalifikationskampe i fodbold (herrer) samt 5) Danmarks VM- og EM-kvalifikationskampe i håndbold (damer).

Det er Kulturministeriets vurdering, at det ikke vil være hensigtsmæssigt positivt at opregne de begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden. Hvad der er af stor interesse for offentligheden vil ændre sig over tid og et så dynamisk begreb skal ikke begrænses af en forældet opfattelse af, hvad der er af stor interesse for offentligheden. Det forekommer efter ministeriets opfattelse heller ikke hensigtsmæssigt, hvis det er den tv-station, der er indehaver af eneretten til begivenheden, der skal bestemme, hvorvidt begivenheden er af stor interesse for offentligheden. I sidste ende må det være op til det fjernsynsforetagende, der ønsker at anvende korte nyhedsindslag, at vurdere, hvorvidt en begivenhed er af stor interesse for offentligheden.

Det fremgår ikke entydigt af direktivet, hvor lange de korte nyhedsindslag må være, og i hvor lang tid de må benyttes i generelle nyhedsprogrammer. Det fremgår af direktivets artikel 3k.6., at medlemsstaterne fastlægger nærmere regler om betingelser for

tilvejebringelse af korte nyhedsindslag, herunder den maksimale længde af nyhedsindslagene samt tidsbegrænsninger for deres udsendelse.

Det er ministeriets vurdering, at der ikke i den kommende bekendtgørelse skal fastsættes faste grænser for nyhedsindslagenes længde. Længden af et nyhedsindslag vil afhænge af informationsformålet med samme. Nyhedsindslaget bør således ikke være længere end, hvad der kræves for at tilgodese informationsformålet. Nyhedsindslaget bør som hovedregel ikke være længere end 90 sekunder, men ofte vil informationsformålet blive tilgodeset med et nyhedsindslag af kortere varighed.

For så vidt angår tidsbegrænsninger for udsendelsen af de korte nyhedsindslag, er det Kulturministeriets vurdering, at der ikke bør fastsættes eksakte tidsgrænser herfor. Et kort nyhedsindslag bør kunne anvendes så længe, det har nyhedsværdi. Hvis det har nyhedsværdi at sende et kort nyhedsindslag af en begivenhed selv et par dage efter, begivenheden har fundet sted, bør dette være muligt. Det vil kun være i specielle tilfælde, at et kort nyhedsindslag har en sådan nyhedsværdi, at det kan sendes eller gøres tilgængeligt on-demand i længere tid efter, at begivenheden har fundet sted.

Det er endvidere Kulturministeriets vurdering, at det ikke er nødvendigt at fastsætte nærmere regler om anmodningsproceduren for at sikre, at et fjernsynsforetagende får adgang til det transmitterendes fjernsynsforetagendes signal med henblik på tilegnelse af korte nyhedsindslag fra begivenheder af stor interesse for offentligheden. Fjernsynsforetagender har i mange tilfælde adgang til andre fjernsynsforetagenders signal, ligesom der allerede i dag er praksis for, at fjernsynsforetagender efter aftale henter nyhedsindslag fra hinandens udsendelser for at sende dem i egne programmer. Der kræves således ingen særlige tekniske foranstaltninger for at det transmitterende fjernsynsforetagende kan give andre fjernsynsforetagender adgang til det programbærende signal.

Da en eventuel godtgørelse efter direktivets art. 3k.6. ikke må overstige de ekstraudgifter, der påløber direkte i forbindelse med tilvejebringelse af adgang til korte nyhedsindslag, er det Kulturministeriets vurdering, at der ikke skal indføres særlige regler om betaling af vederlag for adgangen til korte nyhedsindslag. Det er således ikke forbundet med økonomiske konsekvenser af betydning for et fjernsynsforetagende at give andre fjernsynsforetagender adgang til korte nyhedsindslag.

Det er hensigten i den kommende bekendtgørelse at fastsætte, at et fjernsynsforetagende, som anvender korte nyhedsindslag, som minimum skal angive sin kilde, med mindre dette af praktiske grunde er umuligt.

Til stk. 2

Med forslaget fastsættes, at når fremførelse eller visning af et værk indgår i en begivenhed af stor interesse for offentligheden, må værket gengives ved anvendelsen af korte nyhedsindslag i generelle nyhedsprogrammer.

Signalretten er en producentbeskyttelse af radio- og tv-stationers udsendelser, men vedrører alene udsendelserne som tekniske signaler og ikke selve indholdet af udsendelserne (f.eks. litterære eller kunstneriske værker). Da signalretten således som omtalt i afsnit 4.5.2. udelukkende hjemler en eneret til udsendelserne som tekniske signaler og ikke en eneret til programindholdet, er det nødvendigt at indføre indskrænkninger i de egentlige ophavsrettigheder, således at retten til korte nyhedsindslag ikke kræver samtykke fra f.eks. rettighedshaverne til det stykke musik, som er en del af programindholdet.

Den foreslåede bestemmelse er inspireret af reportagereglen i ophavsretslovens § 25, der tilgodeser samme formål som den foreslåede bestemmelse.

Til stk. 3

Det foreslås, at kulturministeren fastsætter nærmere regler om korte nyhedsindslag i generelle nyhedsprogrammer fra begivenheder af stor interesse for offentligheden.

Det er således hensigten, at den nærmere fastlæggelse af reglerne for korte nyhedsindslag i generelle nyhedsprogrammer fra begivenheder af stor interesse for offentligheden – herunder fastlæggelsen af hvad, der forstås ved nyhedsprogrammer, afgrænsningen af de omfattede vigtige begivenheder samt længden af de korte nyhedsindslag m.v. – sker i bekendtgørelsesform. Der henvises til bemærkningerne til stk. 1-2 ovenfor.

Til nr. 3 (§ 65, stk. 4)

Med forslaget vil § 25 a, stk. 2, finde tilsvarende anvendelse på de nærtstående rettigheder i ophavsretslovens kap. 5.

§ 25 a, stk. 2, omtaler udelukkende værker og ikke de nærtstående rettigheder i ophavsretslovens kap. 5 såsom de udøvende kunstneres rettigheder eller fonogramproducenters rettigheder. Med forslaget bliver § 25 a, stk. 2, en del af henvisningssystemerne i ophavsretslovens §§ 65, stk. 4, 66, stk. 2, 67, stk. 2, 70, stk. 3, samt 71, stk. 5, og dermed er det ikke nødvendigt at klarere de nærtstående rettigheder, såfremt de indgår i et kort nyhedsindslag om en begivenhed af stor interesse for offentligheden.

Til nr. 4 (§ 66, stk. 2)

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 5 (§ 67, stk. 2)

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 5 (§ 70, stk. 3)

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 6 (§ 71, stk. 5)

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 18. december 2009.

Fristen for implementeringen i dansk ret af direktivet om audiovisuelle medietjenester er den 19. december 2009.